UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

17
ТРАВНЯ
Число
No 20
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
MAY 17, 1973

ІЗРАЇЛЬ ВІДЗНАЧИВ 25-РІЧЧЯ ІСНУВАННЯ

Ізраїль відзначив шумно 25-річчя існування, як незалежної держави. З тої нагоди відбулася в Єрусалимі велика парада, якій приглядалося прибл. 300,000 осіб — жидів та арабів. В параді брало участь 2,000 вояків, 160 танків та гармат. Понад 400 бойових літаків кружляло над Єрусалимом та іншими ізраїльськими містами, а військо показало на параді різні типи нової зброї та військового устаткування. Військо й поліція патрулювали по всіх вулицях більших міст, щоб не допустити до нападів палестинських терористів. Для більшої безпеки поліція заздалегідь виарештувала багато молодих арабів, які могли робити замішання. Військові паради в арабських околицях, зайнятих в 1967 р. Ізраїлем, викликали терпкість та огірчення арабського населення, яке з затисненими зубами приглядалося параді. „Ізраїль виграв війну й це є парада побідників" — сказав власник одного арабського готелю чужому кореспондентові, який запитався його, що він думає про ізраїльську військову параду.

Святкування 25-річчя коштувало уряд Ізраїля чимало грошей, деякі кажуть, що аж 10 мільйонів долярів. Багато ізраїльських жидів докоряло урядові, що викинув легкодушно таку велику суму на влаштування святкувань. Навіть американський президент Р. Ніксон висловив свої застереження відносно коштовних святкувань з нагоди 25-річчя існування Ізраїля. Одначе ізраїльський уряд вирішив святочно відзначити 25-річчя існування Ізраїля й таки це перевів. На святкування прибуло чимало жидів із різних держав світу.

Вкрали три мільйони ґальонів пального

В невеликій місцевості Ґейлор, поблизу Форт Ст. Джон в Британській Колюмбії є рафінерія нафти Пєтролеум пасіфік. В тій рафінерії від 1957 року спритні робітники крали маленькими кількостями пальне („газоліну"). За той час вони вкрали понад три мільйони ґальонів. Робітники з рафінерії продавали крадене пальне, яке вивозили з рафінерії автомобілями-цистернами, враз із цистернами рафінерії, по 10 центів ґальон, а їхні спільники за рафінерією перепродували до ґазолінових станції по 30 центів за ґальон. Станції продавали по 50 центів. Рафінерія втратила за той час принайменше один мільйон долярів. Поліція Ар-Сі-Ем-Пі, після восьмимісячного слідства, арештувала вісім робітників, що працювали в рафінерії та чотирьох споза рафінерії за участь в крадежі пального.

Л. Брежнєв приїздить до Вашинґтону

Політичний дорадник американського президента Р. Ніксона Г. Кіссінджер повернувся з переговорів із секретарем совєтської комуністичної партії Л. Брежнєвим й проголосив, що Брежнєв відбуде переговори з президентом Р. Ніксоном у часі від 18-26 червня. В переговорах будуть порушені справи: обмеження атомних зброєнь, замирення на Близькому Сході між Ізраїлем та арабськими державами, справа безпеки в Европі та справа збільшення торгівлі між СССР та США.

Тіто призначив наслідника

81-річний югословянський президент Б. Тіто призначив своїм наслідником 48-річного словінця Стене Долянца. В минулих роках він був найближчим співробітником Тіта й він в минулому році перевів загальну чистку між членами югословянської комуністичної партії, усуваючи з партії всіх комуністів, що виявляли націоналістичні погляди. До 1969 р. Долянц був директором школи політичних наук, а відтак увійшов до головного проводу югословянської комуністичної партії як представник словінців. В Югославії Тіто має найбільше клопотів із хорватськими комуністами, які домагаються повної автономії для Хорватії.

ПАПА ПРОГОЛОСИВ „СВЯТИЙ РІК"

Папа Павло VI проголосив офіційно 1975-ий рік „святим роком". Згідно з давньою ізраїльською традицією, Католицька Церква теж проголошує від 1300 року т.зв. „святі роки", в яких вірні, що відвідають Рим та приступлять до св. Тайн, доступлять повного відпусту. Завданням найближчого „святого року", згідно з заявою Папи, буде „загальне примирення" та „обнова Церкви". Припускають, що, після 1975 року, відпустів „святого року" можна буде доступити й в поодиноких єпископських катедрах, після виповнення всіх умовин, накладених Церквою для доступлення відпусту. У зв'язку зі „святим роком" прибуде до Риму багато прочан з цілого світу. Дехто обчисляє, що в 1975 р. може в Римі побувати 25 мільйонів прочан.

Албертська Леґіслятура кінчає сесію

Албертська Леґіслятура кінчає свою весняну сесію, що тривала 53 дні. Протягом того часу Леґіслятура ухвалила 55 законів, які затвердив ґубернатор.

Чергова сесія Леґіслятури розпічнеться в місяці жовтні.

4,000 ДЕПОРТОВАНО

На запит едмонтонського посла С. Папроцького, відповів міністер іміграції, що досі депортовано з Канади прибл. 4,000 осіб, які приїхали до Канади на відвідини й хотіли тут, без дозволу, залишитися на постійне. Дальших 11,875 осіб, які залишилися без дозволу в Канаді, ждуть ще на вирішення їхньої справи іміграційними властями.

Продовжатимуть радіопередачі

ПРЕЗ. Р. НІКСОН ЗА ДАЛЬШИМ ФІНАНСУВАННЯМ РАДІОПЕРЕДАЧ

Протягом довгих років радіостанції „Вільна Европа" та „Свобода", що їх фінансують американці, передають музику, вістки та політичні коментарі до комуністичних країн. Обі радіостанції мають свої редакції в Західній Німеччині, а свої радієві станції в Німеччині, Еспанії та Портуґалії.

Радіо „Вільна Европа" передає свої програми з п'яти радіостанцій до Болгарії, Чехословаччини, Угорщини, Польщі та Румунії в мовах народів, що живуть у тих державах. В цілому „Вільна Европа" надає свої програми протягом 545 годин тижнево для постійних 31 мільйонів слухачів вищезгаданих країн.

Радіо „Свобода" надає свої програми до народів СССР в 17 мовах, протягом 24 годин кожного дня. Давніше ці радіопередачі оплачували різні приватні установи, згл. американська розвідча аґенція Сі-Ай-Ей. Від минулого року фінансування радіопередач перебрав на себе американський уряд, який хотів мати контролю над радіопередачами, що до того часу були під контролею розвідчої аґенції Сі-Ай-Ей.

Колись совєтські радіостанції при допомозі спеціяльних машин старалися заглушувати радіопередачі цих радіостанцій. Одначе то не завжди вдавалося. Від кількох років совєтське радіо та преса почали вести відкриту кампанію проти цих радіостанцій, домагаючися їхнього замкнення. Кромі того уряд СССР, при допомозі своїх дипломатів, старався вплинути на уряд США, щоб він заперестав фінансування цих радіостанцій, які на думку совєтської пропаґанди зовсім не причиняються до покращання відносин між США та СССР і комуністичними країнами, бо ширять антикомуністичну пропаґанду. Минулого року речником совєтських побажань виявився був американський сенатор Фулбрайт, який противився ухваленню фондів на дальші передачі згаданих радіостанцій. Одначе прихильники народів, поневолених совєтським комунізмом та його сателітними урядами, переголосували пропозицію сенатора Фулбрайта й сенат ухвалив виплачувати допомогу на радіопередачі, покищо до кінця липня цього року.

Якраз тепер опубліковано звідомлення окремої комісії, що її призначив президент Р. Ніксон для перевірки діяльности й успішности згаданих радіостанцій. У своїй заяві до звідомлення президент Р. Ніксон ствердив, що він піддержує з усього серця висновок комісії, що голоси свобідної інформації й ідей (тобто радіопередачі обох згаданих радіостанцій) служать американському національному інтересові й заслуговують на повну піддержку конґресу й американського народу . . . Для мільйонів слухачів на европейському континенті радіо „Вільна Европа" і „Радіо Свобода" є джерелами вірогідної й вичерпної інформації. Вони чинять доступними широкий засяг новин і повідомлень та їхнього пояснення, що їх ми на Заході вважаємо деколи такими самозрозумілими, що інколи й забуваємо про те, що такої інформації позбавлені інші народи".

У звідомленні комісії, що на її чолі стояв Мілтон Айзенгауер, стверджено, що діяльність цих радіостанцій, які постачають нецензуровані інформації для слухачів у СССР, Польщі, ЧССР, Румунії, Угорщини та Болгарії причиняється радше до політики злагіднювання, а не до загострювання відносин між тими країнами та США. Тому комісія запропонувала ухвалити фонди на продовжування цих радіопередач на протяг десяти років.

Одночасно директор американської Інформаційної аґенції, якій підлягає теж радіовисильня „Голос Америки" Дж. Кеоф виступив у сенатській комісії закордонних справ з доманганням збільшити виплати для аґенції із 17.6 мільйонів долярів річно до 224.4 мільйонів річно, щоб діяльність американської пропаґандивної аґенції могла дорівняти такійже діяльности СССР, Китаю і Єгипту, за якими США стоять на четвертому місці.

Відзначили 30-річчя створення Дивізії

На оселі Українського Народнього Союзу в Кетскільських горах „Союзівка" відзначено святочно 30-річчя утворення Української Дивізії. В святкуваннях узяв участь головнокомандуючий Української національної армії під час другої світової війни генерал П. Шандрук та проф. д-р В. Кубійович з Сарсель, Франція, що при його допомозі було створено Дивізію. В святкуваннях взяло участь понад 400 осіб, головно колишніх дивізійників та їхніх родин. В своїй промові проф. Кубійович підкреслив, що Дивізію було створено тоді, коли було ясно, що гітлерівська Німеччина не вдержиться та що українці мусять створити власну збройну силу.

В програмі святкувань був святочний бенкет, концерт та баль. Участь у святкуваннях взяв теж представник Т-ва кол. вояків УПА та представник Українського Конґресового Комітету Америки И. Лисогір.

ПІДВИЩИЛИ ВІДСОТКИ ВІД ПОЗИЧОК ТА МОРТҐЕДЖІВ

Канадські чартерові банки підвищили відсотки від позичок для своїх найкращих довжників із 6½ до 6¾%. Вслід за тим підвищено теж відсотки від позичок за будинки („мортґеджів") із 9% до 9¼%.

Чартерові банки підвищили свої відсотки вслід за підвишкою відсотків державним банком Канади від позичок, що їх затягають в тому банку чартерові банки. Підвишка відсотків означає одночасно обмеження кредитів та труднощі в одержанні позичок.

КАНАДА ЗАВЕДЕ В СЕБЕ МЕТРИЧНІ МІРИ

Канада та 27 інших країн Британської спільноти народів вирішили завести в себе метричну систему, тоб то перейти із англійських одиниць для міри та ваги на загально прийняті европейські. Реченця введення нових мір не устійнено.

В Україні судять дальше . . .

З кінцем березня відбувся в Києві суд над заарештованими ще в січні 1972 р. українськими літературними критиками і публіцистами Іваном Світличним і Євгеном Сверстюком, яких обвинувачувано в „антирадянській аґітації і пропаґанді". За вістками УГВР, І. Світличного засуджено на сім років ув'язнення та п'ять років заслання, а Є. Сверстюка на п'ять років ув'язнення.

БУДУТЬ ПЕРЕНОСНІ ШТУЧНІ НИРКИ

Канадський лікар д-р Дж. Прайс, що є професором медицини на університеті Британської Колюмбії, заповів, що протягом трьох років у Канаді хворі на нирки будуть мати маленькі переносні нирки, величини апарату до голення.

• **США створили** окрему комісію, яка має перевести слідство, що сталося з 1,300 американськими вояками, що пропали в Північному В'єтнамі. Є вістки, що північні в'єтнамці держать тих вояків і надалі в таборах.

• **В Югославії засуджено** на 18 місяців тюрми 53-річного адвоката й колишнього тітовського партизана, а тепер югославського міністра В. Лукіча за „поширювання ворожої пропаганди проти держави".

ЧАСТИНА УЧНІВ ШКОЛИ УКРАЇНСЬКИХ ТАНКІВ ПРИ ФІЛІЇ УНО в Едмонтоні під керівництвом п. М. Куця. На світлині по середині між учнями Мирослав Куць, враз із своїми помічниками Орестом Кушкою (з правого боку) та Михайлом Холонівським (з лівого боку). Про виступ учнів Школи українських танків, що відбудеться в неділю, 27 травня, читайте на 4-ій стороні „УВ".

Короткі вістки

• **Албертські фармери** дістали в 1972 р. 913 мільйонів долярів за свої продукти. То є 1.4% більше, як в 1971 р.

• **В минулому році ведмеді** вчинили в околиці Піс Рівер шкоди на більше, як 100,000 долярів. Уряд висилає цього року п'ять інспекторів, які будуть старатися допомогти фармерам на Піс Рівер зменшувати шкоди, що їх чинять ведмеді.

• **В підбігуновій околиці** Алберти фірма „Панартік", якої 45% уділів має канадський уряд, відкрила п'яте з черги зложжя земного газу, що дає денно 55 мільйонів кубічних стіп газу денно.

• **В Алберті вже горять** у двох місцях ліси. Одна лісова пожежа, що охопила 160 акрів лісу, є 135 миль на північний схід від Форт Вермільйон.

• **Канадський уряд передав** через Канадський Червоний Хрест 100,000 долярів на допомогу втікачам у Індії.

• **Папа Павло VI** проголосить 1975 рік „святим роком", в якому католики будуть старатися знайти порозуміння з іншими християнами. Папи проголошують „святі роки" від 1300 р.

• **В 1972 р. американські** установи та приватні жертводавці склали 22. 7 мільярдів долярів на різні добродійні цілі. З того 9.8 міліярдів було на релігійні потреби, 3.7 міліярдів на медичні досліди та лікування, 3.6 міліярдів на освіту, 1.6 міліярдів на допомогу потребуючим, 1.5 міліярдів на культурні цілі та 2.5 міліярдів на інші цілі.

• **В восьми країнах** західної Африки панує посуха. В країні Мавританії згинуло 80% всеї худоби й овець, а пустиня Сагара посувається що раз то дальше в урожайні колись околиці.

• **В Англії вперше в історії** кандидує на посла англійського парляменту з консервативної партії українець радник Степан Терлецький.

• **Франція й Німеччина** випустять в міжплянетні простори в 1980 р. спільно штучного сателіта власним коштом. Досі шість европейських держав видали на досліди міжплянетних просторів 700 мільйонів долярів.

• **В Індії й далі не дістає** харчів. Досі Індія закупила в Канаді, США та Арґентині два мільйони тон збіжжя, але його вже зужито. Тепер Індія знову думає про закуп дальших два до п'ять мільйонів тонн збіжжя.

• **Чистка в СССР не минула** теж й редакції офіційного органу комуністичної партії УРСР „Комуніст України", з якої усунено чотирьох членів, між ними навіть міністра закордонних справ УРСР Г. Шевеля. На їх місце прийшли маловідомі люде, але зате певні члени поліції КҐБ.

• **Наслідком неврожаю цибулі** в США, цього року мішок цибулі коштує там 23-30 долярів, замість 6.00 долярів, як було давніше. В багатьох ресторанах вимагають за цибулю до деяких страв („гамбурґерс") окремої доплати, або подають страву без цибулі.

• **Совєтський суд вирішив,** що кол. совєтський військовий герой ґенерал П. Григоренко є умово хворий й буде перебувати необмежений час в лікарні для умово хворих. Григоренко перебуває в тюрмі від 1969 р. на протест проти переслідування противників совєтського режиму.

• **В Болгарії побувала** канадська торговельна делеґація, яка репрезентувала 41 канадську фірму. Делеґація вела переговори, побільшити торговельні обороти між Болгарією та Канадою.

• **В австрійських Альпах** сніжна лявіна засипала вісьмох лещетарів, що з'їздили з верху гори.

ПОМИНКИ НА ЦВИНТАРЯХ В ЕДМОНТОНІ

Поминки на католицькому цвинтарі св. Йоакима будуть в неділю, 10 червня, о год. 2-ій пополудні.

Поминки на українському цвинтарі св. Михаїла відбудуться в неділю, 17 червня, о год. 2-ій пополудні.

День БУКК - 15 Липня на Єпархіяльній оселі

НЕДІЛЯ ПРО РОЗСЛАБЛЕНОГО

3 червня

ДІЯННЯ АПОСТОЛІВ: зач. 23

У той день сталося, що Петро, коли обходив дім, прийшов до святих, що мешкали в Лідді. І знайшов там одного чоловіка, на ім'я Еней, що від вісім літ лежав на ліжку; він був розслаблений.

І сказав йому Петро: Енею, уздоровляє тебе Господь Ісус Христос, встань із твоєї постелі. І зараз встав. І бачили його всі, що мешкали в Лідді та в Сароні, що навернулися до Господа.

Була ж у Йопії одна учениця на ім'я Тавита, названа Дорка. Ся була повна добрих діл і милостинь, котрі сповняла. І сталося в ті дні, що занедужала й умерла. І обмили її та положили в горниці. А що Лідда була близько Йопії, ученики почувши, що є в ній Петро, післали до нього двох мужів з просьбою: Не отягайся прийти аж до нас.

І став Петро і пішов з ними. А як прийшов, повели його в горницю і обступили його всі вдовиці, плачучи і показуючи йому сорочки й одежу, що робила Дорка, будучи між ними. А Петро вигнав всіх геть, приклонив коліна і молився; а обернувшися до тіла, сказав: Т а в и т о, встань.

А вона відкрила свої очі і, побачивши Петра, сіла. І подав їй руку і підніс її. І покликавши святих і вдовиць, віддав її живу.

І відомим стало по всій Йопії, і багато хто увірував у Господа.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІВАНА: зач. 14

У той час прибув Ісус у Єрусалим. А в Єрусалимі, біля Овечої брами, є саджавка, що по-єврейськи зветься Витезда і має п'ять притворів. У них лежало багато недужих: сліпих, кривих, сухих, що дожидали порушення води. Час до часу сходив ангел Господній у саджавку і порушував воду, і хто перший увійшов після порушення води, той одужував, яку б не мав він хворобу.

А був там один чоловік, що тридцять вісім років був у своїй недузі. Цього Ісус побачивши, що лежить, та відаючи, що багато літ уже нездужає, каже йому: „Хочеш бути здоровий?" Відповів йому недужий: „Господи, не маю чоловіка, хто б вкинув мене, як вода порушиться: бо коли я приходжу, інший улазить передо мною". Каже йому Ісус: „Устань, візьми свою постіль і ходи!" І зараз одужав той чоловік, узяв свою постіль і пішов.

Того ж дня була субота; жиди казали тому, що одужав: „Тепер субота, тож не годиться тобі брати свою постіль". Він же відповів їм: „Той, що уздоровив мене, казав мені: ‚Візьми свою постіль і ходи". І питали його: „Що то за чоловік сказав тобі: ‚Візьми свою постіль і ходи". А уздоровлений не знав, хто він, бо Ісус ухилився від народу, що був на тім місці.

Після того находить його Ісус у храмі і сказав йому: „Ось ти подужав, не гріши ж більше, щоб не сталося тобі чогось гіршого". Пішов же той чоловік і сказав жидам, що це Ісус уздоровив його.

Богослуження

ТРАВЕНЬ

о. П. Шиндюк
10905 - 102 St., Grande Prairie
13. — Ройс 10 рано; Кситуан 2 пополудні
27. — Ґренд Прері 8.30 рано; Райкрофт 11 рано

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway Ph. 736-3501
20. — Смоки Лейк, по св. Літурґії парастаси на гробах
27. — Смоки Лейк год. 9 рано
27. — Св. Параскевія 11 рано і парастаси на гробах

о. Д. Гнат
Box 68, Glendon Ph. 635-3741
20. — Ст. Павль год. 10 рано, Спільне свячене — Парастаси на гробах
27. — Айрон Ривер год. 10.30 рано — Спільне свячене — Парастаси на гробах

о. М. Гураль
11525 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
20. — Мевлі год. 10.30, по відправі Парастас на цвинтарі
27. — Карвел (храм. празн.) год. 10 Литія, св. Літургія і Парастас на цвинтарі. По відправі празничний обід у параф. галі
3 червня — Чеґвіл год. 10.30, по відправі Парастаси на гробах

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
20. Восток св. Мих. — Утреня год. 9 р., Сл. Б. год. 10, попол. 1 год. Парастаси
27. — Ламонт Сл. Б. год. 10 р. попол. 1 год. Парастаси
31. — Ст. Майкел — Вознесення Господнє — Всенічне год. 9 р., Сл. Б. год. 10 р.

о. Ол. Захарiясевич
Box 215, Holden Ph. 688-3835
20. — Голден год. 8.30; Голденфарми год. 10.30, спільне свячене і Парастаси
27. — Голден год. 10.30 рано, спільне свячене і Парастаси
31. Вознесіння ГНІХ — Голден год. 8.30; Коперник год. 10.30 (празник)

о. Б. Карпчек
Box 391, Athabasca Ph. 6752593
20. — Річмонд Парк 9 і гроби; Атабаска 2 гроби
27. — Атабаска 9; Бойл 11 гроби

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
20. — Моркемб 10.00; Бовелон 11.15; Парастаси — Богдан 1.00, Успення 2.00
31. — Мирнам 10.00

о. П. Литвин
Two Hills, Alta. Ph. 657-2345
20. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10 (Парастаси)
27. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10 (Празник, парастаси)
31. — Ту Гілс год. 9

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
20. — Гей Лейкс 10.00 і Поминки на гробах
27. — Кемроз 9.00; Равнд Гіл 11 і Поминки на гробах

о. П. Петришин
Box 83, Redwater Ph. 735-3952
20. — Редвотер 10.30
27. — Редвотер 9; Вог 10.30
31. — Редвотер 9

о. Р. Стародуб
Box 227, Innisfree Ph. 592-3804
13. — Ренфурлі 10 рано парастаси
20. — Іннісфрі XI ренч 10 рано — (парастас)
27. — Іннісфрі Х ренч — парастаси

о. К. Стангрет
Box 322, Vilna Ph. 636-3543
20. — Спедден, від год. 2-ої Парастасі на цвинт.; від год. 5-ої Парастаси у Сокаль
27. — Крейгенд, по Сл. Б. Парастаси на цвинтарі

САСКАЧЕВАН

о. Гоменко
округа Арран, Саск.
20. — Пеллі год. 8.30 рано Сл. Б.; Арран-місто год. 10.30 рано Спів. Сл. Б.
27. — Арран-місто год. 8.30 рано Сл. Божа; Арран-Весна год. 10.30 рано Спів. Сл. Божа

Замітки: 1. — В місяці червні, вечірні богослуження до „Пресвятого Серця" („Господа, і Бога, і Спаса Нашого Ісуса Христа Чоловіколюбця"), будуть відправлятися в такому порядку: в Арран-місто кожного дня в год. 7.00 вечером. Арран-Весна кожної середи в год. 8.30 вечір, а в Пеллі, кожної п'ятниці в год. 8.30 вечір.

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
20. — Норт Батлефорд, год. 3 попол. в Радісон
27. — Медовлейк
Почавши від 7 травня — в понеділок, середу і п'ятницю Маєві Богослуження в Норт Батлефорд, год. 7.30.

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
20. — Леніген 9.00; Гамболт 11.00
27. — Гамболт 9.00; Бруно 11.00
31. Вознесіння Госп. — Волверін 10.30
Травневі молебні: Гамболт четвер і субота, Бруно п'ятниця год. 8.00 вечора.

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
20. — Вакав 9.00; Прудгом 11.00 (храм. празник)
27. — Вакав 9.00; Борщів 11.00

о. С. Юник ЧСВВ
Box 62, Krydor, Sask.
20. Празник О. Миколи — Угринів год. 10

40 РОКІВ НА СЛУЖБІ БОГОВІ Й УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ

СТ. ПОЛ, Алберта

о. протопресв. Д. Гнат

Неділя, 8-го квітня, була відмінною особливішою від інших неділь в році для мешканців Ст. Пол і околиці, бо вірні парафії о. Дмитра Гната, а зокрема парафіяни Ст. Пол, доцінюючи душпастирську працю свого ревного пароха, відзначили окремими ювілейними святкуваннями 40-річчя його священства. Ювілейний комітет під проводом посадника міста Ст. Пол, п. Панилика використав відвідини хору „Дніпро" і танцювальної групи „Черемош" з Едмонтону, що саме тої неділі давали концерт в Ст. Пол і запросив хор до участи в торжественній благодарній св. Літургії.

Піснею-молитвою „Вислухай Боже благання. . ." хор започаткував Богослужбу, а відтак з уст о. ювілята понеслись початкові слова, „Благословенне царство. . ." ті самі, які він вперше заспівав 40 років тому, як ново-висвячений священик, на рідних землях. Півтора години благодарної Богослужби проминули, як кілька хвилин.

На закінчення парох — сусід з Вільна о. К. Стангрет виголосив коротке слово-привіт ювілятові, вказуючи на надзвичайно важну ролю українського священика: лікаря душ, потішителя скорбних, дорадника, учителя і опікуна, а над усе вірного слуги Бога і рідного народу. „Відмічуючи 40-річчя священства о. Д. Гната, ви, одночасно, вшановуєте і тих багатьох священиків, яким не справляють ювілеїв", сказав о. К. Стангрет. Свій привіт закінчив він побажанням многих літ достойному о. ювілятові, а хор відспівав „многая літа".

О. Д. Гнат, помітно зворушений співаною св. Літургією, яку в супроводі хору напевно вперше довелось йому співати в Ст. Пол, як також словами привіту о. К. Стангрета, зложив щиру подяку всім хто причинився до того торжества й запросив хор, танцюристів, вірних і гостей на бенкет, приготований жіночими організаціями парафії. Пригадав при тому, що пополудні хор дає концерт, на який щиро всіх запрошує.

Ювілейну гостину започатковано молитвою „Отче наш", що її проспівав хор. Господарем гостини був посадник п. М. Панилик. Він привітав о. Д. Гната від комітету, парафіян і міста. Короткий час перед концертом не дав змоги вичерпати цілої програми й тому перервано її, що б дати змогу учасникам бути на концерті. По концерті продовжувано ювілейну гостину. Тоді відчитано і виголошено ряд привітів. Преосв. Владика Кир Ніл, в своєму привіті перелічив працю о. Д. Гната в різних парафіях розлогої Едмонтонської епархії, називаючи її місійно — піонерською. Між письмовими привітами були від Єпархіяльної управи ЛУКЖ з Едмонтону і від кількох отців-собратів. Усні привіти зложили, п. Р. Солтикевич особисто, як шкільному товаришеві і від хору та танцюристів, а від родини п. І. Бумбак. О. ювілят дякуючи всім орагнізаторам і учасникам ювілею, підчеркнув особливу ролю української Церкви в житті наших поселенців, заохочував до заховування і плекання рідних традицій, рідного слова, пісні і танку. „Як цего будемо держатись, то українська ідентичність в Канаді буде існувати, як довго буде існувати Канада", сказав на закінчення святкувань о. ювілят.

КОНЦЕРТ ХОРУ „ДНІПРО"

Як було вище згадано, хор „Дніпро" і танцювальна група „Черемош" 8-го квітня дали концерт в Ст. Пол. То вже другий з черги виїзд хору в цю околицю. Перший, виїзд був 31-го березня до Ендрю, де хор першу частину концерту присвятив Т. Шевченкові, відзначуючи скромно роковини нашого найбільшого генія. В цій частині, кромі хору, виступала молода солістка п-а Л. Фарина, при акомпаніяменті п-і М. Дитиняк. Треба підчеркнути, що п. Дитиняк помимо перевантаження своєю професійною працею, знаходить ще й час на проби спільно з хором, перебираючи на себе музичний супровід багатьох пісень концертової програми. Ці послуги, хор оцінює з великою вдячністю.

Програма того концерту була складена на переміну з історично-побутових і жартівливих пісень, під час яких слухачі переживали настрої й веселі хвилини, а жваві народні танки напували бадьорістю душевний настрій глядачів.

Дещо відмінною була програма в Ст. Пол. Вона включала, побіч українських пісень, також французькі і англійську. То викликало помітне задоволення і подив до українського хорового мистецтва в неукраїнських глядачів, яких на тому концерті було чимало. Поява танцюристів захоплювала глядачів. Оба концерти пройшли з гарним успіхом. Посадник Ст. Пол п. М. Панилик дякуючи хористам і танцюристам за виступи, висловив бажання в коротці мати ще наші обі групи з новим концертом, який він особисто постарається зорганізувати.

Тепер перед „Дніпром" є окреме завдання зорганізування мішаного хору. До тепер то були концерти виключно чоловічого хору. Майбутній виступ це проба й одночасно заохота до того, що б в Едмонтоні постійно працював мішаний хор, який являється прямо необхідністю. Склад жіночих голосів наразі не є великий — вагається між 20-25 осіб. Треба сподіватись, що він в коротці поповниться новими членами.

Хор „Дніпро" дав ряд концертів у околиці Піс Ривер, в Ґренд Прері та в Гай Прері. Треба згадати, що всі ті виїзди уможливили грошеві дотації федерального й провінційного урядів. Та не будь ідейного і працьовитого диригента п. Р. Солтикевича і групи ентузіястів хорового діла, на ніщо здались би всі дотації. Хочеться вірити, що ряди хористів поповняться новими, зокрема молодими жіночими і чоловічими голосами.

І. Х.

Храм у церкві св. О. Миколая

Перший річний храм у новій церкві і благословення угольного каменя відбудеться в неділю, 27 травня в год. 10 рано.

Архиєрейську св. Літургію відслужить і угольний камінь поблагословить наш Владика Кир Ніл в сослуженні священиків. (Адреса церкви: 95 Аве і 62 вулиця).

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

20 травня, неділя Розслабл. Акакія

22 травня, вівторок † Перен. м. св. Николая

24 травня, четвер †Кирила і Методія

27 травня, неділя Самарянки, Ісидора

Григоріянський календар.

8 травня, вівторок **Івана Богослова**

9 травня, середа † Перенесення м.св. Николая

11 травня, п'ятниця † Кирила і Методія

13 травня, неділя Розслабл. Глікерії

20 травня, неділя Самарянки. Талелея

21 травня, понеділок † Константина і Олени

27 травня, неділя Сліпородж. Терапонта

31 травня, четвер **Вознесення ГНІХ.**

Помер о. Дмитро Федасюк

Дня 17 квітня 1973 помер у Перт Амбой, Н. Дж., на 82-му році життя бл. п. о. Дмитро Федасюк, родом із села Раківчик, повіт Коломия, Галичина. Під час Першої світової війни був покликаний до австрійської армії і попав у російський полон. У рядах Української Галицької Армії брав участь у боях проти польських і московсько-большевицьких агресорів. По закінченні студій в Духовній Семінарії мусів виїхати до Чехословаччини, бо польський полковник Монд видав був на нього, без суду, вирок смерти. У Пряшівській епархії рукоположив його на священика Єпископ Діоніс і й Нярадi, дня 13 вересня 1923. Там душпастирював до 1927 року. Вернувшись до Галичини, був сотрудником у Випсівцях і парохом у Попівцях та Немячі, де побудував величаві церкви. Перед наступом совєтських військ подався до Західньої Німеччини й продовжував душпастирювати в Травнштайні та зорганізував там Український Допомоговий Комітет і Малу Семінарію, яка згодом була перемінена на клясичну ґімназію. Опісля був ще в інших німецьких місцевостях як душпастир. У 1949 році виїхав до ЗДА й тут був сотрудником у Перт Амбой, Елмайра Гайтс, Сиракюзах і парохом церкви св. Юрія в Бостоні, а згодом душпастирював в Перт Амбой до кінця свого життя.

Вічна Йому Пам'ят!

Організація американських монахинь назвала звіт американських єпископів в справі свячення жінок на священиків „поразкою, реакційним і протиекуменічним".

Група з 1800 черниць ствер джує, що звіт подає аргументи лише проти свячення жінок, а не подає жодних за свяченням.

Група радить американським єпископам слухати більше уважно мужчин і жінок, які дають аргументи за свяченням жінок на священиків. Також дораджує запрошувати жінок на свої наради з бесідами.

ВІСТІ З САСКАЧЕВАНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

У неділю, 20-го травня, год. 11 рано Архиєрейська Служба Божа в Кендіяк з нагоди діямантового ювілею парафії Зіслання Св. Духа.

У понеділок, 21-го травня, год. 7.30 вечора в церкві св. Василія в Ріджайні торжественна інвеститура отця митрата О. Пасічняка.

У неділю, 27-го травня, год. 3 пополудні Архиєрейська Служба Божа та благословення і заложення наріжного каменя в новозбудованій церкві Успення Матері Божої в Сатерланд, Саскатун.

3-го червня, год. 10 рано в Айтуні Архиєрейська Служба Божа та участь у з'їзді молоді.

ПАМ'ЯТНИКИ

з мармуру та граніту, в різних бажаних видах — хрести, плити — та нагробні плити з написами в усіх мовах.

Найкращий матеріял, гарантоване виконання, найнижчі ціни, скора достава до всіх місцевостей Алберти.

Жадайте дарових ілюстрованих каталогів.

М. Андріїв

DOMINION GRANITE MEMORIALS LTD
13327 - 97 St., Edmonton Tel.: 476-2176

Джерело води, що тече в життя вічне

о. В. Л.

Неділя про самрянку — Євангелія від св. Івана 4, 5 — 42 (зач. 12)

1. Самаряни жили в найближчому сусідстві з жидами, а радше вони вбивалися клином поміж дві жидівські області, Юдею, де Ісус Христос народився і вмер, та Галилею, де Він виростав і найбільше навчав. Одначе вони не жили в добросусідських відносинах з жидами.

Самаряни були мішаниною жидів, яких асирійці залишили на місцях, зайнявши ізраїльське царство, і поган, яких вони поселили в зайнятому ними ізраїльському царстві з різних країн великої асирійської держави. Новий нарід-мішанець був у релігійному і в народному огляді півжидівський та півпоганський. Він задержав віру в одного Бога, дорожив переданнями з патріярших часів, приймав Мойсеєве П'ятикнижжя, але при цьому набрався теж багатьох поганських вірувань і звичаїв. З того народу донині залишилися в одній палестинській місцевості не цілі дві сотки осіб. Це найменший народ у світі. Самаряни цікаві ще й тим, що вони єдині з визнавців одного Бога раз у рік, на Пасху, приносять Богові жертву з сімох ягнят у своїй святині на святій горі Гарізім. Християнські паломники до св. Землі з цікавости відвідують ту місцевість, у якій живуть рештки того цікавого народу.

Жиди вважали самарян за відступників від правдивої віри за приблуд до св. Землі та її скверинтелів і ненавиділи їх гірше, ніж нечистих поган. Жидовин не діткнувся самарянина, ані самарянської поживи, ані посудини, якою послуговувався самарянин, щоб і собі не стати нечистим. Самаряни відплачували жидам ненавистю за ненависть. Взаємна нехіть обох народів-сусідів була великою невигодою для жидів з Галилеї, що були обов'язані ходити в головні річні празники на прощі до Єрусалиму. Дорога до Єрусалиму була їм найкоротша через Самарію, та на ній вони були наражені на різні пакості від самарян. Тому галилейські прочани воліли обходити кругом Самарію і йшли до Єрусалиму дальшою дорогою поза Йордан. Ісус Христос ходив до Єрусалиму і повертався до Галилеї таки через Самарію.

2. Про одну таку поворотну дорогу Ісуса Христа і апостолів з Єрусалиму до Галилеї через Самарію розповідає Євангелія, читана на св. Літургії в п'яту неділю по Пасці, що зветься Неділею про самарянку.

Як тільки Ісус Христос покликав апостолів, пішов з ними на свято Пасхи до Єрусалиму і там задержався якийсь час. Та коли Ірод Антипа ув'язнив св. Івана Хрестителя, Ісус Христос покинув загрозливий Єрусалим, щоб перейти до безпечнішої Галилеї і там серед простого і неупередженого народу голосити свою розпочату науку. По півтори днях ходу, в гарячу полудневу пору, Ісус Христос зайшов з апостолами важкою гірською дорогою під самарянське місто Сихар. Апостоли відійшли до міста купити харчів, а Ісус Христос залишився сам один коло криниці патріярха Якова. Там Ісус Христос стрінувся і мав довшу розмову з жінкою самарянкою, яка своїм щоденним звичаєм прийшла до криниці зі дзбанком начерпати води.

Ту розмову розпочав Ісус Христос зверненими до самарянки словами просьби: Дай мені напитися води. І нав'язалася розмова про воду.

3. Вода, хоч її на поверхні світу куди більше, ніж суші, є неоціненним скарбом для всього живого сотворіння і його необхідною потребою. Вода — це життя. Сторона, де її недостає, перемінюється в мертву пустиню: ні рослини, ні тварини, ні людини. Якою цінністю для людини є вода, може сказати тільки подорожній південних сухих країв своїми спрагненими устами за краплиною води, якою він міг би охолодити і відсвіжити прив'ялі члени тіла. Вода — це ласка.

І справді Ісус Христос Божу ласку, конечно потрібну до спасення, багато разів називає та унаглядню є водою: Коли хто спрагнений нехай прийде до мене і п'є (Ів. 7, 37); хто нап'ється води, яку я йому дам, не запрагне вовіки, а вода, яку я йому дам, буде в нім джерелом води, що тече у життя вічне (Ів. 4, 13 —). Безводною пустинею володіють пекучий жар і дикий вітер, що зводять зі собою постійно „боротьбу за ніщо". Те саме діється в душі, позбавленій Божої ласки. Жажда, несупокій, невдоволення з усього і зі себе самого, порожнеча. В такій душі не процвітає цвіт чеснот і не дозріває овоч заслуг.

Якже ж інакше почуває себе людина, що „приходить до Ісуса Христа і п'є", себто молиться, ходить на богослужби, приступає до св. Тайн.

Ісус Христос, що обіцює нагороду тому, хто прийме у свій дім подорожнього і напоїть спрагненого, дає нам високий взір сам зі себе. Він напуває і кріпить чоловіка своїми ласками в часі його земної подорожі, а як вона скінчиться, прийме його у дім свого Отця і напоїть його чашою вічної радости.

Короткі церковні вістки

В 1972 році біля 727,000 туристів відвідало Святу Землю — Ізраїль. Вони лишили більше як 200 мільйонів долярів в Ізраїлі. Крім того заробила добре теж летунська жидівська компанія Ел Ал.

Половина туристів були християни. Крім згаданих туристів-паломників відвідало Святу Землю бл. 150,000 арабів.

Найбільше числа туристів було з США — 284.000, з Англії було 66,000, з Франції 64,000 і з Німеччини 43,000. Решта були з інших країн.

* * *

Недавно англіканський архиєпископ відвідав Гонґ Конґ. Він приїхав до Гонґ Конґу маючи на пальці перстень, що його дістав від Папи. Одна дівчина поцілувала його перстень, а архиєпископ сказав: Ти дістала подвійне благословення — одно моє, а друге папське.

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ

ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ З КАПЛИЦЕЮ, ВІД НІКОГО НЕЗАЛЕЖНЕ,

Даємо особисту та ввічливу послугу. Наші ціни приступні і відповідні до всяких фінансових вимог і обставин.

LEYDEN'S Funeral Homes, LTD.

18 Ave. and 2 St. S. W.
CALGARY 262-9101
and
Claresholm 235-3212

Калгарі: У 100-річчя НТШ

15 квітня ц.р. заходами Осередку НТШ на Західню Канаду відбулася третя ювілейна сесія в місті Калгарі (попередні дві влаштовано в Едмонтоні та Ванкувері). Були прочитані чотири доповіді. Д-р М. Гладишевський опрацював тему про різні національні назви перших українських поселенців, що засвідчені в англійському часописі „Калґарі Геральд". Д-р О. Малицький подав інформації про стан україніки в Осередку етнічних студій при Калґарському університеті. Д-р Славутич доповідав про два різновиди тридцятої пісні Сковороди (т.зв. канонічний і за новознайденим автографом). Доповідь неприсутнього мгр. М. Хом'яка про проєкт конституції Галицько-Волинської Землі прочитав п. Любомир Гладишевський.

Третя сесія пройшла з помітним успіхом, передусім, завдяки добрій підготові, що її провели брати Гладишевські. У дискусії слухачі ставили запитання, на які відповідали доповідачі. Присутніх було 42 особи.

Підчас дискусії пенсіонер Корній Продан, довідавшись про заходи Осередку НТШ видати „Західньоканадський збірник НТШ", пожертвував 50 долярів на це видання, що віддзеркалюватиме український вклад у розбудову Заходу Канади. Прибулий з Едмонтону проф. Славутич порушив питання про спорудження пам'ятного знаку при дорозі, що веде до поселення Мазепа з південній Алберті. Він запропонував на бронзовій плиті зробити такий напис:

The settlement Mazeppa has oeen named in 1912 by an Englishman after the hero of Lord Byron's poem „Mazeppa", the name of Ukrainian Hetman from 1687 to 1709.

Спорудження такого пам'ятного знаку конче потрібне, бо навіть місцеві люди вважають, що поселеня названо іменем . . . індіянського ватажка. На сесії було створено відповідний комітет, до якого ввійшли п. Ворон, д-р М. Гладишевський та один представник відділу КУК. Цей комітет буде в постійному зв'язку з управою Осередку НТШ.

М.

Короткі вістки

• **Недалеко Полтави** на Україні археологи відкрили руїни старовинного міста, мабуть Гелон, про яке згадує грецький історик Геродот, що жив у п'ятому сторіччі до Христа. Між руїнами є теж залишки поганської святині з трьома жертвенниками.

• **В пристані Барсельоні** (Еспанія) збудовано судно, яке має бути згідне з тим, що його збудував біблійний Ной перед потопом. Будівничі користувалися при будові інформаціями з Біблії, жидівської Тори та мусульманського Корана.

• **Совєтська преса подає**, що тепер говорять російською мовою 500 мільйонів людей. У 83-ох державах світу навчають в школах російської мови.

BAYDALA DRUGS
• Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
• Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
• Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
• Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)
— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ПОВІРТЕ МЕНІ

I. ВЕРЕТЕНО

(Як червоний колоніялізм мордував голодом український народ)

Завгосп обіцяв улаштувати нас на роботу до конюшні, де було 12 коней, таких же висохлих кістяків, як і люди навколо. Ті коні не бачили вівса, бо овес — то вже є хліб і його комуністи вивезли разом з іншим збіжжям до зерносховищ московської республіки. Сіна коні також не мали, бо не було кому накосити, насушити і привезти. На пасовисько коней не виганяли, бо голодні люди коней уб'ють і з'їдять. То ж коней годували соломою та мали давати їм макухи, але голодні люди ту макуху від коней крали і самі з'їдали, то ж коні їли лише солому і від того ледве на ногах трималися. Я оцінив таку ситуацію, що мені доведеться охороняти макуху від крадіжу голодними людьми і прийшов до рішення за всяку ціну пробитися до Москви, на метрострой. Завгосп погодився з моїм рішенням і запропонував посідати на возі, що стояв на подвіррі, й обміркувати плян нашого виїзду. Помітно було, що й він хотів їхати з нами, щоб покинути оцей радгосп смерти. Сидячи на возі завгосп розповів свою трагічну історію. Тут в радгоспі він робив вже п'ять тижднів, а до того жив у своєму селі Хоружівка, Сумської области. Там він був вчителем у сільській школі, доки ще люди жили, а коли комуністи з наказу Москви відібрали у людей весь хліб і всі будь які харчові запаси, то люди стали масово вимирати і школу закрили. Йому, вчителеві, пощастило влаштуватись в „санітарну бригаду", яка виволікала з осель трупи померших там людей і відвозила до спільної ями в глинища, в рови, або в погреби, де їх і засипали землею. Такі бригади по селах і містечках одержували від комуністичних властей маленький хлібний пайок, що утримувало при житті хоч саму бригаду. Цим пайком вчитель ділився із своєю родиною, але голодні дружина й син не витримали й померли, а тим часом власті ліквідували й „санітарну бригаду", бо не було вже кого хоронити. Рятуючись від голодної смерти цей вчитель добрався якось до цього радгоспу і його прийняли на працю завгоспа. На цій посаді він вже був забезпечений від голоду, але признався, що морально не витримує дивитись на цей масовий голодний морд та й смерть від голоду рідних принесла йому тугу, яка підточує його здоров'я. Каже — якщо не довелось померти з голоду, то мабуть помру з туги. Нам він щиро порадив тікати звідси, бо в радгоспі хліб на вичерпанні і макуха теж Помремо і ми тут. В цей час „санітарна бригада" везла чотирьох мертвих. Завгосп запитав одного з них — скільки сьогодні вивезли мертвих. Відповіли йому, що 16 чоловік, що вже і в них немає сили виконувати цю роботу, а завтра буде мертвих не менше двадцяти осіб.

Везіть, відповів завгосп, буду щось думати. Закурив він цигарку доморбслого тютюну і ліг поперек воза. Я в цей час з жахом задивився на тих 4-х мучеників голодової смерти, бо один з них ще живий, поводив очима і рухав ротом. Уявив як „санітари" будуть прикидати землею цього живого трупа і глянув на завгоспа. Бачу, що він не рухається, очі підвів під лоба. Беру його за руку, шукаю пульс, а він вже мертвий. Скосила і його смерть, але вже від туги. Мабуть його серце не витримало свого й чужого горя.

Смерть цього доброго чоловіка збільшила наше бажання тікати геть подалі від цього страхіття. Але воно кругом, навколо, по всій Україні. І ми вирішили йти на станцію Медехівка. Щоб скоротити шлях пішли дещо навпростець, нарізкою пом і ж посівами. Пройшли недалеко, аж бачимо коло борозни лежить жінка мертва і двоє дітей. Немовля коло матері лежало цілком голе, видно до смерти все жувало груди матері, а старша дівчинка років 6-7 лежала осторонь головкою на материній торбі. В торбі були знимки їхньої родини; видно, що їх було 7 осіб, старші від цих дітей. Усі як видно, загинули з голоду. Ідемо далі і через кожних 50-100 кроків бачимо трупи, як не одного, то по двоє і ніхто їх не хоронить. А поле, як море, вкрите пшеницею й жи-

(закінчення на стор. 8.)

З листів до редакції

НЕ ПРИНИЖУЙМО СЕБЕ!

Живемо в часах, де кожний нарід хоче бути рівним з іншими народами. Якщо не дорівнює йому своєю самостійною державою, то хоче дорівняти бодай відносно культури, мови, звичаїв та обрядів. Через те сьогодні вже надто разить, коли хтось говорить про культуру „старшого брата" чи „великого народу", уважаючи за „старшого брата" чи „великий нарід" когось іншого, а не свій власний нарід.

Колись в Европі належало до доброго тону багатих людей вживати, як розговірної мови, французької. В давнині в нашій Галичині багатші й освідчені люде послугувалися залюбки польською мовою, бо то була мова багатих та впливових людей. Знання чужої мови є дуже похвальна річ, але то не означає, щоб чужу мову вважати вищою від своєї рідної, бо вивищування чужої мови є однозначне з принижуванням своєї рідної.

Від якогось часу наші поселенці в Канаді, а ще більше їхні діти та внуки, за часто користуються англійською мовою на зборах, похоронах, весіллях та при інших нагодах, де учасниками є майже самі українці. Через те українська мова відходить на дальший плян, а англійська стає панівною мовою.

Комітет Українців Канади починив чимало старань, щоб зберегти й плекати українську мову, але його старання не принесли бажаного успіху, бо українські поселенці не відгукнулися належно на заклики КУК. Заклики КУК не знайшли належного відгуку навіть в найбільших скупченнях українців у Алберті, Саскачевані та Манітобі.

Тепер скрізь пропагують справу багатокультурности й дуже багато про неї пишуть. Але, видно, що вона ще до всіх урядів не дійшла, бо Сі-Бі-Сі не хоче передавати ніяких програм в українській мові. Здається, що тут було би велике завдання перед нашими послами, які повинні би цю справу видвигнути в федеральному парляменті. Адже Сі-Бі-Сі існує за гроші, які платять податковці, в тому й податковці українського роду.

Тепер у Канаді дуже широко пропагується двомовність і двокультурність. В наших степових провінціях вона проявляється пропагуванням навчання французької мови. Але, чи французька мова не відсуває на дальший плян навчання української мови? Хоч, з другого боку, завзяття та витревалість канадських французів повинна служити нам заохотою й прикладом, як треба обстоювати права своєї мови та як боротися за її збереженя.

До зберігання та плекання української мови повинні спонукати нас й події, що відбуваються в Україні, де тепер гучно відзначують 50-річчя існування СССР. У зв'язку з тим комуністичні провідники пропонують „злиття націй" в один великий совєтський народ, де панівною буде російська мова. При такій політиці всесильної комуністичної партії в СССР українська мова відійде на дальший плян. Нею будуть нехтувати, її будуть понижувати. Й то є одна із причин, чому повинні плекати українську мову тут, у Канаді, де маємо для того всі можливості.

Застановімся над тим добре й зробім усе, що лише можливе, щоб зберігати й плекати українську мову тут, доки ще не запізно.

И. Кончак ЧСВВ

БАТУРИН

Історична повість (79)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

«А навідуються вони до вашого села?» — спитав Чечель.

«До тепер, славити Бога, ні. Наше село, хоч і не мале собі і не бідне, так не на шляху лежить. Це одно. А друге — знають, що ми не безборонні. Самопалів у нас не багато. У мене та ще в декого. І не всі вміють з самопалів стріляти. Але за те в кождій стрісі заховані списи, а з луків у нас і хлопчики стріляють, та ще як, як татари. До нас якоюбудь купою і не підходь, а вони великими ватагами не ходять, бо від москалів непевно. Москалі з ними коротку розправу чинять, або приставай до них, або гинь».

Чечель і без того знав про ті своєвільні купи, що тільки лиха творили на Україні, йому тільки цікаво було довідатися, як до них ставився осілий народ. Почувши, що неприхильно, заспокоївся.

«А щож тепер, ваша милість, гадають починати?» спитав несміливо хазяїн.

«До гетьмана перебиратися».

«За Десну?»

«За Десну, батьку».

«Важко».

«Чомуб-то?»

«А тому, що цар, як тільки почув про перехід гетьмана до шведів, або, як вони кажуть, про «ізмену», так зараз велів Меншікову післати над Десну кілька полків драгунів, щоб не дозволити оставшомуся війську козацькому переправлятися на той бік по прелести гетьманської».

«Невжеж?»

«Так воно є. Тепер понад Десною московські драгуни стоять. Переходи караулами обсадили, по дорогам застави поклали, — нікого за Десну не пускають. Уже їм дехто в руки попав, що до гетьмана поспішався».

«І що?»

«Те, що звичайно москалі в таких припадках роблять, батоги й кнути на місці, а тоді до посольської похідної канцелярії відправляють питати, чи з гетьманом Мазепою змови проти царя не мав. Переказують, що таке навіть з одним гетьманським канцеляристом склалося».

Для Чечеля були це несподівані новини. Сидячи в обложеному Батурині він не знав, що за той час ділялося на Україні. Не гадав, що цар так скоро й рішучо поробить усі заходи, щоб у почині здавити мазепинське повстання. Мабуть зрозумів небезпеку і — спішився. А ми? . . . У нас є — Носи . . . І на саму згадку про цього мерзотника Чечель здрігнувся.

«Іван Ніс», — повторив у голос, затискаючи кулаки. «Колиб не цей Ніс!»

«Прокляте будь те ім'я од рода та до рода», — сказав, спльовуючи хаз'яїн.

«Хто на Батурин гляне, той і Носа спомяне», — додала хазяйка, «так як отсе ми його споминаємо, зрадника окаянного».

І вона підперши бороду рукою хиталася журливо.

«Такий город, такий гарний город і видав ворогам на поталу».

Чечель не тільки дивувався вірности хазяїнів для гетьмана й жалеві за його зруйнованою столицею, скільки їх свідомости і знанню справи. Сидить у селі, далеко від битого шляху, ніхто туди не заглядає, а знають, що гетьман до шведів перейшов, і про розпорядки царські чули, і про все.

«А скажіть мені, будь ласка», — просив, — «звідки ви всі вісти берете і, як бачу, вісти правдиві, а не якісь там бабські сплітки?»

Хазяїн хитро всміхнувся. «Ваша милість знають, що козак чує, як трава росте. Нас тут кількох колишніх козаків, здебільшого таких, що до служби військової неспосібними стали, тому й на ріллі поселилися. Але ми цікавимося, що діється у світі. Все хтось з певних людей на звіди їде. Скрізь маємо своїх вірників, ті й переказують нам».

«Так у вас є своя почта».

«Щось ніби жива почта». А наблизившись до Чечеля, шепотом сказав: «Ми вже й гетьманський маніфест читали. Я собі навіть відписав його, бо я письменний».

ЩО ВИ МОЖЕТЕ ВТРАТИТИ?

Ваші очі. Захід сонця в горах. Добру книжку. Ґру в ґолфа. Усміх дитини. Це все, ви можете втратити.

Ваш слух. Пташку, що співає біля вашого вікна. Дитячий усміх. Добрий жарт. Перші слова вашої дитини. Це все ви можете втратити.

Ваші руки. Ґру в софтбал. Защіплювання вашої сорочки. Шнурування черевиків. Чищення ваших зубів. Це все ви можете втратити.

Ваші ноги. Моторний прохід над берегом озера. Ґра в тенніс. Вихід нагору. Сходження згори. Їзда колесом. Це все ви можете втратити.

Ваші крижі. Пополудневу працю в городі. Всідання до автомобіля. Один день їзди на лещетах. Вигідний сон вночі. Це те все ви можете втратити.

Ваше життя. Решту вашого життя. То все ви можете втратити.

Ви маєте багато до втрачення.
Забезпека може вам дати багато.
Придержуйтеся приписів забезпеки.
Носіть захисний виряд. Вважайте на безпеку.
Жийте безпечним життям.

Workmen's Compensation Board
ALBERTA

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
Кошториси даром
З ФАБРИКИ ДО ВАС

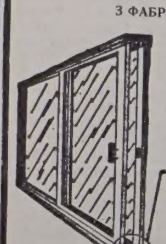

Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не справляє клопоту

Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Супрім" до патіо

СТАРЕ НОВЕ

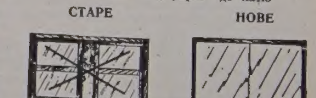

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею

СТАРЕ НОВЕ

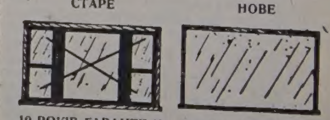

10 РОКІВ ҐАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ
Професійна інсталяція

SUPREME WINDOWS LTD

Office 484-5684, Evenings 482-2511, 16935 - 110 Ave.

КОМЕНТАР

КАНАДСЬКА БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ У ДІЇ

Роман РАХМАННИЙ

Стаття друга

Чим є програма багатокультурности сьогодні, майже два роки після того, як міністерство державного секретаріяту, тоді під керівництвом Ж. Пелетіє, остаточно оформило її, а прем'єр-міністер запропонував її канадському парляментові?

Міністер Стенлі Гайдаш, уповноважений відати справами багатокультурности від листопада 1972 року, є молодшим членом державного кабінету. Він, очевидно, мусить суворо дотримуватись накреслених йому рамок діяння в цій ділянці. Якщо уряд розширюватиме програму, тоді відповідну заяву мусить скласти в парляменті прем'єр-міністер; представники преси і радіомовлення не мають права на першенство в отримуванні такої інформації.

Все таки в нашій радіо-розмові з 9 квітня в Оттаві міністер Гайдаш сказав стільки, що навіть стороння людина може мати реальне уявлення про головні напрямні цієї політики канадського уряду супроти своїх меншин.

„Засновки багатокультурности, ми обміркували з соціологами, історикам та іншими спеціялістами в цій галузі життя... Ми прагнемо прискорити утворення такого суспільства, в якому окрема людина і кожна група людей мали б однакові можливості розвитку і себевислову в рідній культурі, що є складовою частиною канадської дійсности. Одним із засобів до тієї мети є зустрічі та взаємообмін досвідом між канадцями відмінного походження... Громадян наших обох великих груп населення, канадців британського і французького роду, нам зокрема треба наснажити відчуттям потреб і прагнень їхніх співгромадян іншого походження".

Ця частина заяви міністра Гайдаша віддзеркалює рекомендації конференції квебекських українців з червня 1972 року. Тоді вони вважали доцільним нагадати федеральним і провінційним урядам потребу утворення насамперед атмосфери співіснування і співжиття між двома основними групами населення і різними меншостями в Канаді. Якщо ці три складники канадського населення далі жили б відокремлено, без взаємопошани і взаємопізнавання, тоді майбутність Канади була б доволі хмарна і непевна.

Враховуючи цю потребу, оттавський уряд почав здійснювати свою програму розвитку багатьох канадських культур у двох напрямках. Міністер Гайдаш вичислив довгий реєстр заходів фолкльорного, видавничого, архіварного, розвагового, мистецького, кіновирбничого, радіомовного, бібліотечного, телевізійного і музейного характеру. В цілому схвалено 318 проєктів, що є висловом різних етнічно-культурних груп та допомагають канадцям різних походжень сходитися разом і співдіяти".

ЗМІЦНЕННЯ ВІРОГІДНОСТИ

Звичайно, є там цінні проєкти, але не бракує і слабших, які могли б бути замінені вартіснішими. При тому не слід нехтувати і тими заходами, що їх ініціював уряд своїми фондами і директивами для державних установ. Саме завдяки урядовому починові Національні архіви в Оттаві почали збирати і зберігати документацію про окремі етнічні організації та групи. Міністер С. Гайдаш висловив своє вдоволення, що Комітет Українців Канади, а далі Польський Конґрес і Всеканадське Німецьке Об'єднання підписали відповідну угоду про передавання своїх архівних матеріялів до оттавського державного архіву на збереження.

Це, мабуть, вперше українські архівні матеріяли зберігатимуться при допомозі державних заходів і фондів саме в час, коли на території України ворожа рука всіляко знищує пам'ятки української культурної документації. Така думка зміцнює в канадського громадянина українського роду почуття довір'я до офіційної політики багатокультурности.

А втім історію України та українських груп писали і на території України далі пишуть або чужі спеціялісти або свої перевертні на базі чужих наукових засновків. Тепер у Канаді, завдяки програмі багатокультурности, історію української меншости напишуть українські дослідники, без ніяких директив з боку урядових чи наукових кіл Канади, то гідний приклад для наших земляків в Україні.

"Протягом минулого року ми схвалили фонди для написання історій 17-ти національно-культурних груп у нашій країні. Ми надіємось, що ці книги допоможуть середньошкільникам і студентам університетів ознайомитися з великим вкладом небританського і нефранцузького населення в розбудову Канади", — сказав міністер Гайдаш у нашій радіорозмові.

На основі досліджень, проведених відділом державного секретаріяту протягом останніх п'яти років, урядові кола нині вже краще розуміють вимоги етнічних груп до канадського кіноцентру, радіомовлення і телевізії. Якщо б ці засобу масової інформації співдіяли б з урядом у здійснюванні програми багатокультурности, тоді можна б успішніше інформувати все населення країни про сучасні перетворення в характері багатокультурного суспільства.

Державний Кіноцентр прийняв основні принципи багатокультурности та розпочав вже виробництво 20-ти півгодинних фільмів з етнічною тематикою. У цих фільмах про канадців німецького, українського, польського, голляндського та інших походжень зроб-

(закінчення в 3-тій кол.)

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
Український католицький тижневик ✧ Виходить щочетверга в Едмонтоні ✧ Видає Спілка «Українські Вісті».
Published every Thursday in Edmonton ✧ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ✧ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.
UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

Канадська . . .

(закінчення ред. статті)

лено спробу відтворити сучасний побут окремих етнічних груп, родин та осіб. Крім того озвучено 148 готових фільмів 23-ома мовами. Ці фільми легко використати і для розваги і для вдосконалювання знання мов у середовищах етнічних груп.

РАДІО ВІДСТАЛО

Радіомовлення і телевізія покищо не можуть почванитись нічим конкретним у цьому відношенні. Однак речники уряду провели ряд розмов з керівниками цих установ. Міністер Гайдаш недавно провів розмову з головою СБС Пікаром і спільно з ним обміркував програму багатокультурности і можливу ролю радіомовлення і телевізі в цьому культурному розвиткові канадського суспільства.

Деяким успіхом у цьому відношенні є те, що радіостанція в Ст. Боніфас, яку недавно купила Канадська Радіокорпорація СБС, далі передаватиме програми етнічними мовами. Протягом одного експериментального року можна буде здобути потрібний досвід для накреслення програми різномовного радіомовлення. Кабельна телевізія та інші новочасні засоби передач на відстань до „замкнутих" кіл слухачів і глядачів відкривають широкі можливості для багатокультурности в дії.

Однак для всього того конечно потрібно зрозуміння справи співгромадянами двох основних груп населення Канади, речники яких займають керівні пости не лише в уряді, в опозиційних партіях і парляменті, але й теж у впливових корпораціях. Без згоди і підтримки тих співгромадян урядова програма може зазнати невдачі. Адже Канада — народовладна країна, не тоталітарна, і самі декрети тут нічого не вдіють.

Тому на черзі пекуче запитання: Як ставиться панівна більшість у Канаді до програми багатокультурности сьогодні?

Річний чай на пошану Владики Ніла

В неділю, 15 квітня відбулось чайне прийняття на пошану Преосвященного Кир Ніла Саварина. Організацією цієї імпрези зайнявся цього року відділ ЛУКЖ Доброї волі II, тісно співпрацюючи з делегованими членками інших едмонтонських відділів. Уся підготовка і переведення були в руках п-і Надії Цинцар, якій помагали пані: Марія Поренчук, Марія Пастушенко, Стефанія Брода, Анна Бумбак. Вже в 1 год. пополудні, годину перед відкриттям, почала наповнятися велика заля Культурного центру св. Василія. Безліч круглих столів, гарно прибраних весняними квітами, окремий довгий стіл для почесних гостей з великим тортом посередині, стіл з традиційним „свяченям", гарно прибрані столи для наливання чаю прикрашені цінними гуцульськими свічниками-трійцями — і всюди квіти, квіти . . .

При дверях п-і Марія Поренчук, голова II. відділу Доброї волі п-і Йосифа Кулеба, містоголова Єпархіяльної управи, сердечно вітали входячих на залю. Зараз витворювалась мила, товариська атмосфера й радісні обличчя кругом були немовби нагородою для організаторок за їх труд. Гості з правдивим зацікавленням оглядали картини олійними фарбами мисткині Парасі Іванець — велику збірку старих і нових церков Алберти та ще декілька картин іншого жанру. По 3-ій год. увійшли на залю наші достойні гості: Преосвященний Кир Ніл, ВПреосвященніший Митрополит Кир Максим, Преосвященний Кир Ісидор, Преосвященний Кир Андрій, Преосвященний Кир Василь із Філядельфії.

Достойних гостей привітали: п-і Л. Слобода, голова Єпархіяльної управи ЛУКЖ, п-і М. Поренчук, голова II відділу ЛУКЖ Доброї волі, п-і Й. Кулеба, містоголова Єпархіяльної управи ЛУКЖ. Маленькі дівчатка Пастушенко, Гринчишин і хлопчики Гавриш і Лаский, одягнені в український народній одяг, вручили Кир Нілеві китицю троянд. Сподівання понад 650-ти приявних на залі, що побачуть Блаженнішого не сповнилось, бо підірвани й стан здоров'я не дозволив Його Блаженству прибути.

30-теро дітей зі школи ім. о. М. Шашкевича (при катедрі св. священномученика Йосафата, під проводом їхньої учительки п-і Іванки Вероби привітали Преосвященного Кир Ніла враз із його почотом, співаючи тричі „многая літа". Після того п-і Л. Слобода офіційно відкрила чайне прийняття і подала до відома програму.

Танцювальний ансамбль „Веселка" парафії св. Василія виступив із великодним хороводом, а хоровий ансамбль під орудою М. Свистуна відспівав „Ясени", „Косар". Програма була коротка але добре підібрана й залишила у всіх приємне враження.

До наливання чаю прошено усіх бувших голов — а це: Всеканадської єпархіяльної управи, всіх едмонтонських відділів, разом 42. Обслугою гостей зайнялися всі теперішні голови едмонтонських відділів. Книги гостей доглядала п-і О. Грабар, каси п-і Н. Яніцька, п-і А. Цимбаліста, п-і Л. Вацке, а квитків на бенкет п-і Й. Гринчишин. Печенням торта і підготовкою великодного стола зайнялися п-і: А. Цинцар, Н. Цинцар, М. Татчин, М. Поренчук, Е. Томʼяк, І. Кобильник, Корнсько, Калиник. Воловик, С. Прокопчук, Т. Стефанів.

Слід згадати, що на цій імпрезі було багато представників уряду й українських організацій, також оо. душпастирі, деякі з дружинами.

Л. Вацке

З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ КАНАДИ

В днях 1, 2 і 3 червня ц.р. в Інституті св. Володимира при вулиці Спедайна Авеню 620 в Торонті відбудеться з'їзд українських письменників Канади. Відбуватиметься він під гаслом протесту проти переслідувань української мови й культури в Україні та проти арештів її чолових представників. Відбуття з'їзду в таких розмірах уможливив Канадський федеральний уряд, зокрема його Відділ громадянства, який своєю допомогою покрив частину коштів.

З'їзд складатиметься з 5 частин: двох українських сесій, одної англо-французької прилюдного вечора українських письменників, бенкету і загальних зборів Об'єднання Українських письменників у Канаді „Слово". Українськими сесіями проводитимуть д-р Марина Антонович-Рудницька і Василь С. Левицький, англо-французькою сесією — д-р Ярослав Рудницький, а прилюдним вечором — Улас Самчук.

З'їзд почнеться в п'ятницю, 1 червня, в год. 2-ій п.п. реєстрацією членів „Слова" і гостей. На 1-ій сесії виступлять: голова Канадського „Слова" Юрій Стефаник, який відкрис з'їзд, голова „Слова" Григорій Костюк і з доповіддю „Слово до друзів", Олександра Черненко з доповіддю „Українська література в канадській славістиці" та Ірина Макарик з доповіддю „Інтеграція без втрати субстанції". По доповідях цієї сесії, як і по доповідях кожної сесії, буде дискусія.

Того ж дня в 8-ій год. вечора Улас Самчук проведе авторський вечір письменників, в якому візьмуть участь: Б. Будний, О. Гай-Головко, О. Зуєвський, І. Керницький, У. Любович, Б. Мазепа, О. Мак, Б. Олександрів, Л. Палій, М. Понеділок, В. Скорупський, Я. Славутич та інші.

2 червня в 10.00 год. ранку відбудеться англо-французька сесія, завданням якої буде познайомити наших співгромадян з проблемами канадсько-української літератури і культури взагалі, а теж із становищем, в якому тепер находиться Україна. В цій сесії з короткою промовою виступить голова Канадського „Слова", а далі д-р Мануйло Лупул з доповіддю „Збереження української мови й культури в Канаді." Ольга Войценко з доповіддю „Бовдлеризація української літератури колись і тепер", д-р С. Дж. Єнен з доповіддю „Навчання французької мови в англійській Канаді", а врешті відомий канадський учений-славіст і великий приятель українців, д-р В. Кірконнел, який виголосить доповідь п.з. „Українські автори під канадським небом".

Пополудні того ж дня Василь С. Левицький проведе другу українську сесію, в якій візьмуть участь такі доповідачі: Іван Боднарчук говоритиме на тему „До проблеми української літератури для дітей", д-р Яр Славутич — про „75-річчя української поезії в Канаді", д-р Олег Зуєвський про „Українську еміграційну літературу як університетський курс" та д-р Ярослав Рудницький про „Про нашу літературну дійсність". В год. 8-ій вечора відбудеться бенкет, головним промовцем на якому буде д-р Джеймс Дж. МекГрегор, автор книжки про українське поселення в Алберті „Вільні землі". А 3 червня в 10.00 год. ранку відбудеться кінцева точка з'їзду, загальні збори канадського „Слова".

Управа Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово", що з таким накладом праці і коштів влаштовує свій з'їзд, сердечно запрошує всіх товаришів пера, де б вони не жили, взяти участь у ньому.

В СОРОКРІЧЧЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Характеристичним для відносин того часу є вірш Юрія Клена:

Женуть селян у колективи
Збираються по повітках продналог,
Беруть усе, що їм дарують ниви:
Ячмінь, пшеницю, жито і горох.
І не лишаючи зерна на засів —
Дари землі вивозять за кордон
Строктивних батраків і волопасів
Вагонами везуть на Усевлон.
Ніяк попсованими тракторами
Не прокладеш на сівбищі доріг,
Лану не зореш кіньми і волами,
Що згинули без паші, ще торік
Давно поїджені коти і собаки,
Половлені і миші і щури —
Зимуєш там де ще зимують раки
І хліб печеш із тертої кори.

В іншому вірші Клен пише:

Тоді по селах їли людське м'ясо
І хліб пекли з розтертої кори . . .
Дивилися голодні діти ласо
На спухле тіло вмерлої сестри . . .
Так ми хоч і покинули печери
У двадцятім віці — стали людожери . . .
Тоді по хліб до міста йшов селюк
І там ллгав, вмираючи на брук.

С. КЛИМКОВИЧ

II.
(1924-1938)

Столицею України тоді був Харків. Письменниця Олена Звичайна подає, як очевидець, кілька страшливих картин із Харкова з 1933 р. Вона пише: „Забудьмо про все, чим тяжить над нами наше сьогодні". Перенесімся думками до столиці України: „Травень 1933 р. Ми на Миколаївському майдані, в центрі Харкова. Чути стогін „Хліба!" То стогнуть опотворені голодом селяне. Перед нами будинок Всеукраїнського центрального виконавчого комітету. Праве крило обсіли люде. Перед нами роскішні вітрини з харчами, м'ясом, рибами, медом, цукерками. То крамниця, де продають за чужу валюту й золото. В низу під вітриною стогне селянин. Очі заплющені, уста запечені, спраглі, руки спрацьовані, мозолясті, наляті якоюсь рідиною, а порепані ноги набрякли, як колоди. Глибоко зітхнувши, селянин витягається і стає нерухомий і чужий до всього... Так син родючої землі умер з голоду під пишною вітриною.

Штучні сироти. — На базарі Харкова, що має назву „Благовіщенський", покидають матері-селянки своїх дітей. Як? Чому? Роблять це

(закінчення на 5 стор.)

Закінчення курсів ЛУКЖ

Святочне закінчення курсів, які відділи ЛУКЖ в Едмонтоні перевели в зимових місяцях і вистава робіт, виконаних на тих курсах, відбудеться в неділю, 3 червня в год. 2.30-5.00 попол. в залі УНД-ому при 9620 - 109 Аве.

Програма пічнеться о год. 2.30, а опісля відбудеться чайне прийняття. На виставі буде виставлена кераміка, вишивки й писанки, виконані на курсах, які Єпархіяльна управа й музейний комітет ЛУКЖ організували протягом зимових місяців і у лютому, березні і квітні.

В тому часі переведено два курси кераміки під проводом учительки О. Манастирської. Курс покінчили 15 учасниць. Курси вишивки переведено у відділі парафії Пресв. Евхаристії під проводом учительки О. Ганкевич. Курс покінчило 25 учасниць. Курс вишивки в парафії св. Василія, де курс вела п-і О. Федак для 22 учасниць.

Курси писання писанок провадили 3 відділи: св. Василія В., учасниць 30, інструкторками були Н. Цинцар і А. Калиник, відділ св. Николая, учасниць 15, інструкторка Е. Томяк і катедральний відділ св. Йосафата, 10 учасниць, інструкторка Н. Яніцька. Виконані на курсах роботи дуже гарні й варто буде цю виставку побачити.

Попис українських народних танків

Школа українських народних танків при філії УНО в Едмонтоні влаштовує в неділю, 27-го травня в годині 2.30 пополудні попис-виступ учнів школи.

В виступі візьме участь 400 учнів школи українських народних танків при співучасти української школи та садочку при УНО, як теж танцювальний ансамбль „Черемош" під керівництвом п. М. Куця.

На світлині, поміщеній на першій сторонні, є лише частина учнів школи українських танків.

Квитки на попис можна купити заздалегідь в Українській книгарні при 10205 - 97 вул. (Огол.)

Збірка КУК

В попередньому звідомленні зі збірки на Шевченківську фундацію, яку перепровадив місцевий Відділ КУК, під час похорону бл. п. М. Лучковича, подано, що $5.00 вплатив п. Г. Байрак, а має бути п. Г. Братків. До збірки долучилася п., п-і Г. Й. Бровн, що склала $10.00. Разом зібрано й переслано до Централі КУК у Вінніпезі 295.00 дол.

Інж. М. Бойко, фін. реф. КУК відділу Едмонтон

• **Японія заплатила США** 175 мільйонів долярів, як останню рату належитости за харчі, доставлені США до Японії безпосередньо по закінченні війни.

Курс українських танків

Другий відділ „Доброї волі" влаштовує кінцевий попис українських танців в п'ятницю, 25 травня в год. 7.30 вечором в авдиторії Вікторія Композіт Гайскул, 10210 - 108 авеню.

В програмі виступлять теж садочок катедри св. Йосафата та Молодечий хор.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Закінчення курсів ЛУКЖ і виставка робіт відбудеться в неділю, 3 червня о год 2.30 попол. в залі УНД-ому при 9620 - 109 Аве.

ДЕНЬ БУКК — 15 ЛИПНЯ

День БУКК, що був призначений на 17-го червня 1973 року на Єпархіяльній оселі при озері Вобман, з незалежних від управи БУКК причин, в той день не відбудеться.

Натомість „День БУКК" відбудеться на тій самій оселі разом в день закінчення діточого табору — в неділю, 15 липня 1973 р.

Нову дату дня БУКК узгіднено із Преосвященним Владикою Кир Нілем.

За ближчими інформаціями просимо слідкувати в часописі „УВісті". Цьогорічний день БУКК відбудеться під кличем десятиріччя звільнення Блаженнішого Йосифа з каторги".

д-р М. Снігурович, голова Єпархіяльної управи БУКК, Едмонтон

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандсрольки з нашого товару. **М. Лаврин**

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

ЧИ ВИ БАЧИЛИ НАШУ СІТКУ?

Попросіть вашого подорожнього агента, щоб вам її показав.

"ЛЬОТ" впроваджує новий розклад летів на літо 1973:

- Сполучення між НЬЮ ЙОРКОМ і ВАРШАВОЮ кожного понеділка і четверга;
- Сполучення між Варшавою і 37 містами Европи, Азії та Африки; **і першорядне сполучення з льотами інших ліній до й із Канади;**
- Вигідний переїзд через Варшаву.

Зверніться до свого подорожнього агента, щоб зарезервував вам місце на "ЛЬОТ" або потелефонуйте до найближчого бюра "Air Canada"

ПОЛЬСЬКІ ЛІТУНСЬКІ ЛІНІЇ

LOT

POLISH AIRLINES

З ВІДВІДИН ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА В ЕДМОНТОНІ

СВЯТКОВИЙ БЕНКЕТ

Вівторок, 17 квітня був призначений на святковий бенкет-зустріч Верховного Архиєпископа з громадянством. Вже два дні передтим Діловий комітет здержав продаж квитків на бенкет, бо й так було продано далеко більше квитків, як можна було примістити гостей у великій бенкетовій залі готелю Мекдоналд. Бенкет вшанували своєю участю прем'єр Алберти П. Логід, запрошений особисто головою Ділового комітету д-ром М. Снігуровичем, посадник Едмонтону д-р А. Дент з дружиною, ВПреосвящ. Владика Української Греко Православної Церкви Архиєпископ Андрей (Метюк), українські посли Албертської легіслятури та інші достойники.

Діловий комітет видрукував з нагоди бенкету окрему пропам'ятну книжку, в якій, крім програми бенкету, короткої історії десятирічної діяльности Верховного Архиєпископа у вільному світі та його світлини на заголовній сторінці, були теж привіти від поодиноких осіб та організацій. Цю пропам'ятну книжку кожний учасник бенкету, деякі ще й з власноручним підписом Верховного Архиєпископа, зберігає як дорогу пам'ятку.

Господарем бенкету був голова Ділового комітету д-р М. Снігурович. Молитву зібраним, числом понад 700 осіб гостям, проказав о. митрат М. Сопуляк, а чоловічий хор під орудою М. Свистуна відспівав молитву „Отче наш".

На початку бенкету д-р М. Снігурович виголосив палкий привіт, вітаючи в Едмонтоні Блаженнішого Ісповідника Віри та Первоієрарха Української Католицької Помісної Церкви та її Патріярха Йосифа VII. Його промову учасники переривали часто гучними оплесками. Промова д-ра М. Снігуровича була надрукована в цілости в 17 ч. „УВ" з 26 квітня ц.р.

Після представлення гостей головного стола та після вечері, перший склав привіт албертський прем'єр П. Логід, який у своєму короткому привіті сказав м.ін. „Коли хтось скаже, що сьогодні, в наших часах, нема героїв, то я скажу, що один із них є тут сьогодні між нами, а ним є Ви, Ваша Еміненціє!"

Відтак вітав Верховного Архиєпископа мейор Едмонтону д-р А. Дент; від імені всіх католицьких організацій президент Централі Українців Католиків Едмонтонської єпархії п. В. Саганський, а від імені всіх громадських організацій голова едмонтонського відділу КУК адв. Я. Росляк.

З черги вітав Верховного Архиєпископа ВПреосвященний Владика Андрей (Метюк), який сказав таке:

„Благословен, хто йде в ім'я Господнє! Я маю велику честь, як Архиєпископ Едмонтону і Західної Канади Української-Греко-Православної Церкви в Канаді, вітати Ваше Блаженство, як Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви. Як колись св. ап. Павло під час своєї місійної подорожі проповідував Христа розп'ятого й воскресшого, утверджуючи в вірі тих, яких він покликав до Христа, подібно Ваше Блаженство, відвідуючи своїх вірних по всіх місцях українського поселення, прибули до Едмонтону, щоб втішатись зо своїми вірними спільними молитвами, зміцнюючи їх у вірі й любові до своєї Церкви й народу.

Ту велику радість наших братів і сестер українців католиків, які з таким ентузіязмом вітають свого Духовного Батька, поділяємо також ми, православні українці, бо у Вашій Достойній Особі всі українці, без різниці віровизнання, мають великого оборонця християнської України, який своїми терпіннями в совєтських концтаборах засвідчив свою самовіддану любов до Христа й України, ставши ісповідником Христової й української правди.

Любов — то найбільша творча сила, яка об'єднує ввесь український народ в Україні і розсіянні сущий, в його змаганнях за християнську Україну, та яка забезпечує йому належне місце у великій Родині християнських народів усього світу. Про цю найбільшу творчу силу-любов св. ап. Павло так говорить: „коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, — то ж стаю я як мідь та звінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкування, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, — то я ніщо. І коли я роздам усі мастки мої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного (І Кор. 13:1-3).

Нехай же праця Вашого Блаженства, як невтомного борця за правду Божу й українську, на братерській у Христі любові побудована, буде Богом благословенною, а Ваше Блаженство нехай Господь Бог обдарує добрим здоров'ям і многоліттям для продовження ревного благовістя Віри й Любови, теплоти й світла, яких так сильно, як ніколи, потребує ввесь світ, щоб у ньому запанували правдивий мир, правдива любов і справедливість. На многі літа Владико Митрополите й Кардинале!"

По таким щиросердечнім привіті Верховний Архиєпископ і Владика Кир Андрій впали собі в братні обійми (вдруге під час промови Блаженнішого і тому довготривалим, бурхливим оплескам не було кінця). На спогад Блаженніший написав на програмі Високопреосвященному Архиєпископові Андреєві таку присвяту:

„Високопреосвященнішому Владиці Архиєпископові Андреєві — щирий привіт і поклін.

Верховний Архиєпископ Йосиф".

Під час бенкету жіночий ансамбль „Мережі", під проводом проф. С. Яременка і п-і М. Дитиняк та чоловічий ансамбль під управою М. Свистуна виконали шість пісень. Жіночий ансамбль „Мережі" відспівали пісні: „Виростеш ти, сину" — слова В. Симоненка, „Ластівка", слова Г. Черінь — музика до обох пісень С. Яременка, „Моя Коломия" Циганчука. Соліст Б. Климкович (тенор) відспівав пісню „Як давно" Китастого при фортепіяновому акомпаньяменті М. Дитиняк. Чоловічий ансамбль під орудою П. М. Свистуна відспівав „Ставок заснув" (із сольом Л. Пастушенка), „Ясени" та „Косарі" (із сольоспівом А. Моргардта). Фортепіяновий супровід спочивав у руках п-і М. Фодчук. Диригент М. Свистун подарував Блаженнішому платівку ансамблю з Службою Божою, наспіваною чоловічим ансамблем.

Немов завершенням місійної подорожі Блаженнішого Йосифа VII була його вікопомна промова під кінець бенкету, яку читатиме кожний з нас з найбільшою радістю, тремтінням всієї істоти, а богослови, вчені, історики та публіцисти коментуватимуть як вогонь куща на Хориві, що горів і не згаряв на тернистому шляху Христової Церкви й української нації.

* * *

Головного бесідника святочного бенкету-Верховного Архиєпископа представив Преосвящ. Владика Ніл. Він наперід привітав достойних гостей: ВПреосвящ. Владику Андрея (Метюка), прем'єра Алберти П. Логіда, мейора А. Дента, а відтак сказав, що: „Українська Церква в поході віків часто підкреслювала свою вселенскість. У змаганні до вселенськости, між Сходом та Заходом, вона завжди старалася зберігати гармонійну одність між вірою та обрядом, щоб не зникнути, як метеор на церковному горизонті, пропавши між Заходом чи Сходом. Та змагання Української Католицької Церкви за вселенскість ніколи не зарисувалася так виразно, як у минулому десятиріччі.

Вперше виявилася вселенськість Української Католицької Церкви, в часі другого Ватиканського Собору, 29 жовтня 1963 р., коли в соборі св. Петра в Римі українські Владики з Верховним Архиєпископом відслужили українську св. Літургію в приявности понад 2,500 католицьких Владик з цілого світу, які уважно слідкували за ходом св. Літургії.

Вселенськість Української Католицької Церкви виявилася теж в часі Молебеня з нагоди перенесення мощів св. Йосафата до Собору св. Петра, 25 листопада 1963 р. Молебень служили всі українські Владики, приявні на Соборі враз із Верховним Архиєпископом, в приявности Святішого Отця та багатьох латинських Владик.

Втретє виявилася вселенськість Української Католицької Церкви 26 січня 1965 року, коли Верховного Архиєпископа Йосифа піднесено до гідности Кардинала Католицької Церкви. В своїй промові до українських прочан, що прибули на цю врочистість, Папа Павло VI сказав м.ін.: „Ми хочемо вам дати орієнтаційну точку; ми хочемо вам дати центр одности; ми хочемо вам дати об'єднуючу силу . . . Майте довір'я, що український нарід, піддержаний своєю вірою і своїм проводом, не лише не вмре, але тріюмфуватиме".

Всі ці три моменти вселенськости Української Католицької Церкви й багато інших успіхів у минулому сторіччі ми завдячуємо Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові. И тому на сьогоднішньому бенкеті вітаємо його як нашого Достойного Гостя та найвищого нашого церковного Достойника, та як одного з найкращих синів українського народу. Всі ми радіємо Вами, як модерним ісповідником віри; як героєм найновішої доби; як живим символом нашої Української Католицької Помісної Церкви.

Будемо вдячні, якщо зволите промовити до нас кілька слів".

* * *

„Я знайшовся в окремих умовинах. Ваш д-ктор (М. Снігурович, був господарем бенкету) взявся цим бенкетом вилікувати мене. Я приїхав дещо немічний, знеможений. Як знаєте, я приїхав до вас з Австралії з Евхаристійного Конгресу, 50,000 км. Думаю, що це і для вас вистало б (веселі оплески). Так же само о. митрат Сопуляк думає, що найкращим засобом є нинішній бенкет. Мушу вам сказати, що мене найбільше зворушило. Вчора, коли я їхав на привітання молоді, я був змучений і тому з нехіттю. Але коли прийшов там, то справді серце возрадувалось, як я побачив тих кільканадцятьох „великанів", величини по 50-60 цм. Я здивувався, — стільки свідомости, стільки радости, стільки готовости ось тут для українського народу. І дивлячись на ню, справді серед такої недолі українського народу, я дійсно тішився. Тай завдяки докторові я міг радуватися та й тішитися, бо ж ця молодь — то забезпечення українського народу. Коли дивлюсь на ню, то це найкращий доказ нашої кращої майбутности. Дивлячись на них, ми не пропащі (бурхливі, голосні оплески).

Коли я нині тут, серед такої велетенської авдиторії, вона мені пригадує тих 3,000 народу в гостинниці Асторія в 1968 р., де зібралось море голов. Та я мушу ось тут передусім подякувати Високопреосвященному Архиєпископові, подякувати йому за цей виступ свідомости, приналежности, оцього з'єдинення нашого українського народу (довгі, бурхливі оплески). Мене приймали і я радо приймав участь у церквах православних в Австралії, в Боготі та інших і головно в Парагваю: Таке воно було щире, сердечне. А завершенням того була в Бавид Бруку наша стріча з Високопреосвященнішим покійним уже нині, митрополитом Йоаном Теодоровичем. Там я сказав такі слова: Дорогі браття православні! Я такий католик як і православний (бурхливі, невмовкаючі оплески). Ми ж до 13 століття були майже одне, а потім нас роз'єднали свідомо вороги наші. Я повторив ті слова, слова Петра Могили і митрополита В. Рутського. Та дай Боже, щоб вони були тим дороговказом нашим на майбутнє. Ми, як сказав я тоді Митрополитові, сходимося на одній дорозі і дай Боже, щоб дійшли до одної цілі. Нема ніякого інтересу для нас: ні віри, ні розуму, ні історії, ні держави, щоб ми різнилися між собою, православні і католики (довгі, бурхливі, невмовкаючі оплески). Ця нинішня стріча є затісненням цих наших умовин. Справді багато людей, з різних боків, піддають усякі різниці. Мої дорогі! Я 40 років студіював справу Української Церкви з богословського, з теологічного боку і мушу вам сказати, я не найшов причин до різниці, але все там хтось знайде щось, якісь різниці. Та очевидно і в кожнім домі є якесь непорозуміння. Але ми мусимо пам'ятати, наш обов'язок пам'ятати, що для добра нашої Церкви, нашого народу ми мусимо зійтись разом і бути одне (невмовкаючі, бурхливі оплески). Ваше Високопреосвященство! Тай нинішня хвилина буде також одним кроком змагання наших Церков до з'єднання й ущасливлення нашого народу (довгі, бурхливі, невмовкаючі оплески переходять в овацію: Блаженніший і Високопреосвященний Архиєпископ падають у братні обійми; сльози радости і надмірного схвилювання на обличчях багатьох учасників бенкету).

Я мушу подякувати за гарне мистецьке виконання нашим співакам; вони зійшлись, щоб розвеселити наші серця. Будні є будні. Але все ж таки колись прийде хвилина еляну, підйому, погоди духа і надії на майбутнє. Дякуючи за мистецькі виступи, я не можу поминути і не згадати приявного між нами маестра Михайла Голинського, заслуженого нашого мистця (він встає з-за столу, голосні оплески). Мистецька творчість просвічує нам крізь нашу історію.

Дорога громадо! Дякуючи за всі ці заходи, за ці труди, за влаштування стрічі, такими скромними, але геройськими ділами, мушу згадати Вашого Владику Ніла (довгі оплески). Багато промовців згадувало, що ця хвилина з'єдинила нас разом, а моя скромна особа, мала б бути оцією причиною. Та все ж таки, видите, що я дещо спротивлюся, щоб одна особа могла бути товчком та могла бути причиною такого святочного зібрання. Може бути, що я появився між вами і це дало приводу. Але мої дорогі! Як вносте — український народ уже існує понад 5,000 років. Наші історики починають приходити до того, що трипільська культура, яка йшла через Волинь, Збруч, Галичину та й дальше, наша історія починається 5,000 років перед Христом. Тому це повинно бути для нас заохотою. Ми не є якимись „знайдами", але ми вже є стара, історична нація. Поява ж, нині вже майже з історичною певністю, св. апостола Андея продовжує далі історію на наших землях Руси-України. Офіційно заведення християнства стало для нас тією історичною, творчою хвилиною, що ми опісля, як християни, продовжували нашу історію, незважаючи на монгольські напади. Достойна громадо! Не моя ничтожна особа, але свідомість українського народу, ця свідомість історичної ваги, ця свідомість, незважаючи на всі успіхи і невдачі, програні і виграші, вона відживає, тут в Алберті, тут в Едмонтоні, де живе така численна громада. Що ж лежить в основі того, що ми відживаємо нині. Це ця свідомість. Вона відчула сильний зов, щоб дати вислів своїй національній свідомости, своїй страдальній Церкві (бурхливі оплески). Це зовнішні чинники, які нас єднають.

Коли нині спитаємо, що нас з'єднає, може злучити? Отже ніяка державницька партія, але Церква може з'єднати український нарід, розсіяний по цілій кулі земській. Слава Богу! Це не є наша хиба, це не є наша слабість. Ми не будемо переходити, коли ми спитаємо, що є, що нас мусить лучити. Шукаймо цієї єдности, не тільки національної, але і церковної. Хай нарід знає, чи він живе в Алберті, в Канаді, ЗДА, Бразилії, Аргентині, Австралії чи Новій Зеляндії — є він тільки один. Це та сама кість і кров, він мусить почуватись одним. Український нарід, без огляду як його називають, він є одним українським народом. Що ж нині може нас з'єдинити? Чи це будуть гетьманці, бандерівці чи мельниківці чи як їх не назвете нині, хто нині при найбільших подвигах і зусиллях може з'єдинити український нарід? Ніхто з них не в силі. Кожний признає, що все в державі були і будуть партії. Одне, що може наш з'єднати — є Церква. Що ж нас українців католиків може злучити? Ось ця Церква знайшла не новий, але старий свій арґумент — патріярхат. Тай мої дорогі! Нині, де б він не був, він знає, що він приналежний до однієї Церкви. Церква, очолена патріярхом, є одна та й одна. Папа є для всіх, а все ж таки є німці, є французи, італійці і кожний, де б не був, дбає про цю єдність. Ми ж, український народ, мали б зрезиґнувати з цього ж, не дбати про цю єдність? І це є той чинник, що нас з'єдинює, що нас лучить, мусить держати разом, де б ми не були, мусимо пам'ятати — ми є одне. Правда, за останні роки змінилося вже на краще. І може ми ще за слабі під деяким оглядом, все ж таки воно краще, ніж було на початку в 1963 р. Слава Богу! Ми робимо кроки вперед, що ми з'єдинюємося, розвиваємося, багатіємо, виховуємо так своїх дітей, що ми не забуваємо нашого народу і нашої Церкви. Ми всі стараємося злучитися разом. Це нас втримує супроти всіх наших зовнішніх і внутрішніх Кочубеїв, оце втримує разом. І нехай про це ніхто не забуває і пам'ятає про цю єдність, що держить, єднає нас. Дай Боже, щоб ця нинішня хвилина, така радісна, така втішна, завдяки всім трудам тих робітників, піднесла ще більше наш нарід, щоб ми нашими подвигами підтримували наш нарід, а передусім, щоб з'єднювали нашу Церкву (довготривалі, невмовкаючі, бурхливі оплески).

Піснею „Боже великий" закінчено цей вікопомний виступ Блаженнішого та величавий бенкет.

ВСІ СВІТЛИНИ
з відвідин Верховного Архиєпископа в Едмонтоні,

що їх містимо в цьому числі "УВ" виконала фотографічна студія

ALBERTA STUDIOS

8618 - 118 Avenue Edmonton, Alberta

477-6656 — PHONE — 479-4051

Зацікавлені можуть там ці світлини купити.

100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДИН
ГЕТЬМАНА ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО

Дня 3 травня ц.р. минає 100 років з дня народження останнього гетьмана України Павла Скоропадського, і для відзначення цієї ювілейної річниці в Канаді відбудуться урочисті святкування з ініціятиви Союзу Гетьманців Державників, складової організації і одної з організацій-основоположників Комітету Українців Канади.

Гетьман Павло Скоропадський був нащадком славного українського лицарського роду, якого предки в час козацької доби стояли на чолі українських військ і української держави.

Українська держава під головуванням гетьмана П. Скоропадського збагатила український нарід великими вартостями на полі освіти, культури, судівництва, господарства і державної адміністрації. Збільшилася сітка народніх, середніх та фахових шкіл, відкрито українські державні університети в Києві й Кам'янець-Подільському та історично- філософічний факультет в Полтаві, а дальше покликано до життя Воєнну Академію і Українську Академію Наук.

Крім того відкрито державні театри опери і драми, бібліотеку, архів і картинну ґалерію. Під керівництвом О. Кошиця зорганізовано Державну капелю, завданням якої було ширити красу української пісні поза границями держави і яка це завдання виконала під новою назвою Республіканської Капелі України.

До України прилучено Крим, який став базою української фльоти, на якої кораблях замаяли українські прапори. Завдяки приверненню приватної ініціятиви й приватної власности, розвинулося господарське життя країни на відтинках хліборобства, індустрії, транспорту та внутрішної і заграничної торгівлі.

Екзекутива Президії Комітету Українців Канади поручає українській громаді в Канаді достойно відзначити пам'ять гетьмана України Павла Скоропадського з нагоди 100-річчя з дня його народин.

Комітет Українців Канади Централя

Панахида за гетьмана П. Скоропадського
В КАТЕДРАЛЬНІЙ ЦЕРКВІ СВ. ЙОСАФАТА

Старанням прихильників гетьманського руху в Едмонтоні, в неділю, 27 травня в год. 12.45 полудня (після Служби Божої) буде відслужена панахида за спокій душі бл. п. гетьмана Павла Скоропадського, на яку щиро запрошує всіх українців

Гурток прихильників гетьманського руху

В сорокріччя . . .

(продовження з стор. 4.)

з надією, що совєтська влада забере сироту до захисту й нагодує."

Ось такими словами селянка Ганна Безлущенко розказала про цю подію. „Чуєте? Я покинула на базарі свою Юстинку. Кажу їй: „Стань, моя доню, отут і почекай на мене! А я піду, хлібця куплю". Бачу стала моя маленька слухняно на вказане місце і стоїть. Тоді я, що сили, що духу, пішла геть, не оглядаючись... Іду, біжу, плачу, сльози шлях затуманюють, а вона, малесенька, все перед очима в мене стоїть".

Матері! Чи відчуваєте весь трагізм такої хвилини? Чи бачите тих штучних сиріт з тонесенькими ручками, роздутими хвостиками, з глинястими личками, з божевільними від жаху оченятами? Кожне шукає мами, кожне плаче, голосить, кричить. А втомившись кричати, вони туляться одне до одного. Штучні сироти штучного голоду!" Евген Маланюк у своїй „Книзі спостережень" (ст. 178) пише: На згадку: „Волошкові очі": Не маємо великого довір'я до нашої пам'яти. Вона носить на собі безвілля, як багато інших складників нашого духового єства. Тому варто дещо нагадати. — То росказував чужинець з походження, не-українець. — Похід села на місто весною 1933 р.

Всі дороги, які вели до міста, засіяні були трупами — казав він. Трупи лежали тижнями непоховані. Їх жерли хробаки, ворони й здичавілі пси. До міст доходили найдужчі, але, дійшовши, лягали на брук, щоб більше не стати. Всі залізничі станції, всі міста і містечка України були засіяні людьми, що лежали на землі. Вони спочатку пробували сидіти, але потім не ставало сили, вони лягали, тіла їх набрякали й набирали іншої барви . . . Але смерть приходила не скоро. Вони конали тижнями. Шкіра на їх ногах репалася на сонці, з ран сочилася вода і латки живого м'яса густо обсідали мухи. Мешканці міст ставилися до того байдуже, приходили, дивилися, як на нормальну річ, або старалися не дивитися.

В міських садах грала музика театр і кіна були повні, хідниками спацерувала публіка, тут же повз конаючих трупів. Проклятий релятивізм сучасної людини — до всього звикає.

Але було в описі чужинця й таке, що стрясло цілою істотою і гострим, як вогонь, ножем прорізало пам'ять назавше: Це образ дитини, що сиділа біля трупа матері при дорозі й широко розкритими волошковими очима, в яких стояв німий запит, дивилася на матір, то на світ, не розуміючи, що сталося. „Тих волошкових очей української дитини не можу забути" казав чужинець. У його згаслім голосі затремтіла несподівана струна, у, здавалося, мертвих очах пробігла іскра".

З АЛБЕРТСЬКОЇ ЛЕҐІСЛЯТУРИ
І. БАТЮК, ПОСОЛ

На програмі засідань Леґіслятури в тижні, що розпочався 30 квітня, на початку відчитано звіт начального судді найвищого суду Алберти Мілвена із послідування справи Ф. Й. Е. Дейві, 18 і 19 лютого посол з Дромгеллер висунув обвинувачення, що п. Дейві був держаний під наглядом в албертському шпиталі в Едмонтоні й його там держали як політичного в'язня. Згаданий посол домагався прослідження цієї справи й прем'єр на те погодився і 20 квітня призначив королівську комісію виключно для прослідження висуненого обвинувачення. Звіт зовсім виправдав провінційний уряд від якоїнебудь вини, бо п. Дейві держали в Албертському шпиталі згідно з обов'язуючими в Алберті законами. Всежтаки згаданий посол, який висунув обвинувачення й далі обстоює, що його обвинувачення було слушне та що він не погоджується з вислідом слідства, переведеного комісією.

Добра частина тижня пішла на розгляд різних проєктів видатків на біжучий рік. Після дуже довгої дебати, всі проєкти видатків було затверджено й на цьому закінчено цілу програму засідань Леґіслятури відносно бюджету.

В середу, 1 травня прибл. 1,000 будівельних робітни-

(закінчення на стор. 7.)

Styles Denture Clinic

C. H. STYLES,

Certified Dental Mechanic

10128 - 100 St., Edmonton

206 McLeod Bldg. — 424-9645

БЕНКЕТ НА ПОШАНУ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА В ГОТЕЛІ Мекдоналд в Едмонтоні, головний стіл: зліва: п-і С. Тарнавська, п. В. Саганський, п-і Л. Слобода, о. митрат М. Сопуляк, п-і І. Дент Преосв. Ніл, Верховний Архиєпископ, д-р М. Снігурович (промовляє), ВПреосв. Андрій (Метюк), прем'єр П. Логід, п-і Л. Снігурович мейор д-р А. Дент, о. Ю. Ковальський, п-і В. Саганська, о. В. Тарнавський, п-і М. Росляк, п. Н. Слобода. На світлині нема: адв. Я. Росляка та п-ни М. Самоїл.

ВАНКУВЕР, БР. К.: ВЕЧІР НА ПОШАНУ О. Б. СЛОБОДИ ЧСВВ

Заходами спеціяльно створеного святочного комітету при українській католицькій парафії церкви Покрова Пресв. Богородиці відбувся 7 квітня ц.р. ювілейний бенкет в честь о. Б. Слободи ЧСВВ з нагоди 35 річчя його диригенства, виконуючи українські церковні й народні пісні.

Простору залю УКЦентру виповнили вщерть не лише місцеві парафіяни, але також гості з доокличних парафій міста Ванкуверу. В год. 7.30 вечора п. І. Стасюк, як господар цього вечора враз із містоголовою церковного комітету п. В. Андріяшином, впровадили о. ювілята до гарно прибраної залі, де всі присутні привітали його рясними оплесками.

Свято відкрив господар і попросив о. С. Курила ЧСВВ проказати молитву. По відспіванні „Отче наш", д-р Якиміщак в короткій привітальній промові вніс тоаст у честь о. ювілята, а всі приявні на залі відспівали „многі літа".

По смачній вечері п. господар відчитав важніші телеграми з привітом і побажаннями від Митрополита Максима, від Владики Ісидора, від централі Ради за Український Патріярхат і багато інших.

Від імені Владики Ніла і всіх священиків Едмонтонської єпархії зложив привіт і гратуляції о. протопресвітер Б. Ганушевський.

О. Б. Ганушевський у своїй промові підчеркнув велику працю і заслуги о. Боніфатія підчас його диригенства на полі мистецтва української пісні й назвав о. ювілята, уродженця Канади, „батьком української пісні і музики у Канаді".

Від Вінніпеґу зложила о. ювілятові сердечну подяку

о. Боніфатій Слобода ЧСВВ

й побажання п-і Гошуляк, а від місцевої парафії п. В. Андріяшин.

Головним промовцем на вечірці був п. В. Шміґель, — молодий і талановитий диригент. У своїй, добре опрацьованій промові, розповів він про пройдений життєвий шлях о. ювілята у різних місцевостях Західної Канади і насвітлив дуже важну й виховну працю о. ювілята у організуванні хору, як церковного так і світського та піднесенні української пісні до якнайвищого рівня. Його промову ілюстровано відіграванням з пластинок різних пісень як церковних так і світських з усіх місцевостей Зах. Канади, де о. Боніфатій душпастирював і заразом був диригентом хору.

В дальшій програмі був виступ місцевого церковного хору, який відспівав „Божая Матір сіяє" і „Світе тихий" композиції Веделя. Хором диригував сам о. ювілят. Виконання тих двох пісень було надзвичайно гарне й по мистецьки виконане. Публіка винагородила цей виступ рясними оплесками.

По врученні дарунків від представника з Вінніпеґу і місцевої парафії, кінцеве слово забрав господар п. І. Стасюк. То був найбільш зворушливий момент цієї вечірки. Він сказав, що коли б не рідна українська пісня — то хто знає, де ми усі, уроджені в Канаді нині були б. Мабуть ми безслідно потонулиб у чужому морі. Та наша рідна пісня поєднувала нас усіх українців в одну велику сімю у нашій Церкві, у наших різних установах. При допомозі української пісні й музики ми пізнали історію, традиції і звичаї та культурно-мистецьке життя нашого народу. Ми сьогодні задержали тут у Канаді свою ідентичність. А те все ми завдячуємо нашій пісні й тим, що її плекають, між ними у великій мірі нашому о. ювілятові. „Ви створили і зорганізували нам хор при нашій церкві і цей хор під Вашим мистецьким проводом здобув найвищі оцінки у змаганні з іншими національними хорами. Тому благаємо Всевишнього, щоб наділив Вас многими обильними ласками, сильним здоров'ям, радістю у дальшому продовжуванні вашої дорогої нам праці на довгі а довгі ще літа".

Усі присутні з великим підйомом прийняли ці слова п. господаря, а хор велично відспівав „Сотвори Господи".

На кінець програми попросив господар до слова о. ювілята. Зворушений до сліз о. ювілят, дуже сердечно подякував усім. У першій мірі виконавцям цього вечора й усім приявним за таку милу несподіванку зазначуючи при тому, що цей вечір є для нього заохотою до дальшої праці на полі української пісні й музики.

Свято закінчено молитвою.

Присутній

Едмонтон, Алберта

ІМ'ЯНИНИ П-І АННИ КОСТИНЮК

Дня 25 лютого ц.р., в залі Линґ Нен відсвяткували діти, сестри, сусідки й приятельки ім'янини п-і Анни Костинюк, що жила передше у Плейн Лейк, а тепер живе в Едмонтоні.

На вечерок прийшло понад 150 осіб. Господарем був Василь Бойчук, що також жив передше у Плейн Лейк.

Господар прийняття попросив доньку п-і Анни провести молитву. Молитва доні була спеціяльно уложена для мами й передтим апробована усіма дітьми.

З черги господар покликав внуку Тересу Вербіцьку, вчительку сепаратної школи в Едмонтоні, щоб віддала бабусі честь від усіх приявних. П-а Тереса дуже гарно сказала, про бабусю, в якої внуки завжди знаходять пораду, та навіть фінансову поміч.

Опісля слідувала спеціяльна „орієнтальна" вечера — китайські страви для усіх гостей.

Після вечері була промова п. господаря. „ Слава Ісусу Христу. Уже минуло 45 років як я знаю сестрінку моєї дружини. Весь час ми були сусідами і знали свої щоденні обставини. Хоч не завжди було їм легко, але вона ніколи не показала того навіть на своєму обличчі.

Ісус Христос ніс хрест за усіх людей, а кожна людина мусить нести свій хрест за себе саму. Такий хрест припало нести і п-і Анні Костинюк. В 1938 році помер її муж, а вона лишилася з трьома діточками. Одна дочка була вже доросла й в короткому часі вийшла замуж за Петра Степнюшина.

П-і Анна мусіла з малими діточками фармувати, — а не було те фармування таким, як нині, що сідають на трактора й їдуть. Вона працювала кіньми, сідала на плуг чи на косарку, а навіть снопи возила кіньми до молотілки.

П-і Анна не мала „вдовичої запомоги" й не було тоді „велфер" ні ніякої іншої допомоги. Були всякі довги й нераз не було за що купити дітям одежі чи взуття. Вдодатку її здоров'я підупало, вона захворіла дуже тяжко і пролежала майже цілий рік.

Загартована життєвими досвідами вона все те переборола і тоді прийшла ласка від Господа Бога. Діти росли, шанували й любили рідну маму.

А була вона мамою не тільки своїм дітям, але всім у Плейн Лейку. У той час п-і Костинюк їздила автомобілем. І хто лиш захворів, або мав яку важну потребу в місті, то вона лишала свою роботу й служила потребуючим.

Коли ж її діти вже подоростали й порозходилися, щоб зажити власним родинним життям, рішила п-і Анна, що життя на фармі вже не для неї. Вона перенеслася жити до Едмонтону, але не на відпочинок; взялася дальше до праці. Треба було починати нову господарку, бо з фарми був малий „спасибі". Тому п-і Анна робила денно дві роботи, щоб придбати нову господарку.

Діти мами не забувають. Усі дуже часто її відвідують і наглядають на мамине здоров'я. Навіть дочки з Манітобі часто навідуються до мами.

На закінчення п. господар просив дітей: Шануйте дальше свою маму, як ви до тепер шанували, бо вона є вашою ясною зіркою, яка веде вас через тяжку життєву дорогу. Шануйте і любіть її, бо колись прийде час, що та зірка згасне".

На кінець п-і Костинюк подякувала усім присутнім за таку гарну пошану.

Многі Вам літа, п-і Костинюк.

На прес-фонд діти зложили 9 дол.

Дякуємо за жертву, а пані Анні Костинюк бажаємо в пошані у дітей і приятелів прожити ще багато щасливих літ.

—o—

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

І У НАС БУВ ВЕЛИКДЕНЬ

У Веґревил цьогорічний Великдень був особливий. В Страсному тижні у нас інсталювали прекрасні, гармонійні, електричні дзвони. Є їх аж шість. Цього року перший раз у часі страсних Євангелій дзвонили в нас та звіщали Христові страсти. У неділю рано, на Великдень, аж серце зраділо, коли нашому радісному „Христос Воскрес" грали могутньо наші дзвони. У нас є одна мрія-надія: ми будемо зокрема радісно дзвонити тоді, коли прилине до нас вістка, що й наш нарід вільний! Дай, Боже, діждатися того!

Придбання дзвонів то ще один крок у розбудові нашої парафії. Почавши з маленької церковці з трьома десятками парафіян, ми сьогодні дійшли до гарно розмальованої церкви, маємо гарну резиденцію і постійних двох душпастирів (під сучасну пору о. М. Ничка ЧСВВ і о. В. Прихідко ЧСВВ), ми відновили церковний підвал та, плянуємо збудувати власну залю.

У Веґревил при церкві діє відділ ЛУКЖ. Крім звичайної своєї праці, цього року влаштовано з великим успіхом виставку українського мистецтва. То сталося завдяки Єпархіяльній управі ЛУКЖ, особливо ж Музейному комітетові, під проводом п. І. Павликовської. Виставка мала експонати з Веґревил і чудові писанки з Мондеру. Можна було побачити також образи нашої артистки-малярки п. П. Іванець із Едмонтону та п-і Г. Томин із Веґревил. Виставку відвідало багато гостей чужих і з-поза Веґревил. Такі виставки поза Едмонтоном є дуже корисні й рішення Музейного комітету влаштовувати їх треба привітати!

Цього року гостив у нас чоловічий хор-ансамбль під диригентурою п. М. Свистуна, а передтим хор „Верховина", бандуристки СУМ-а та хор св. Василія із Едмонтону.

При парафії є рідна школа. Навчають у ній Сестри Служебниці. Двох з них привозять із Мондеру. Маємо теж дитячий садочок із 17 діточками. Вони вже мали маленький виступ і ходили з колядою. Не бракує у нас й охочих до танців. Наші оо. душпастирі (католицький і православний) договорилися, щоб постаратися про професійних інструкторів із Едмонтону. Вони приїзджають кожної суботи. Частину коштів за рідну школу, садочок і курси танців покриває наш відділ ЛУКЖ, а частину батьки.

У Світлий понеділок була в нас небуденна врочистість: посвячення дзвонів. Святило їх аж вісім священиків, на чолі з о. В. Підскальним, протоігуменом василіян. Білі стяжки-ленти розкинені уздовж церкви дали можливість усім присутнім бути „кумани" при посвяченні. Прегарні молитви посвячення зворушували своїм змістом та сповняли серця надією Божої опіки. Після посвячення було спільне свячене.

Нехай і наша скромна праця буде Богові мила й нашому народові корисна.

Р. Політило

—o—

МОЯ ПОДОРОЖ В УКРАЇНУ

К. К.

В ТЕРНОПОЛІ

Ми приїхали до Тернополя пізно ніччю. Нас примістили по кімнатах і ми скоро пішли спати. Рано ми повставали, дивимося через готелеве вікно й бачимо якусь воду. Питаємося прислуги, що то є, а вони відповідають нам, що то озеро. Ми вийшли на двір, оглядаємо околицю й бачимо, що в Тернополі справді створено штучне озеро. По озері навіть пливе малий пароплав, а поруч нього малі човни, на яких мешканці Тернополя відбувають невеликі прогулянки по озері. Озеро тягнеться майже дві милі вздовж.

Після сніданку йдемо оглядати місто. Їдемо до міста автобусом. Провідник нам росказує увесь час історію міста та пояснює поодинокі будинки. Побували ми також у парку, що є поруч озера. Там понасаджувано багато дерев, які вже повиростали такі великі, що навіть заслонюють сонце. В парку є гарні алеї, в яких є багато лавок, що на них можна приємно посидіти, але на лавках людей не було. Казав нам наш провідник, що парк

(продовження на стор. 8.)

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

КОЗАК ТА АМАЗОНКА

(З подорожі по Південній Америці)

Яр СЛАВУТИЧ

АРҐЕНТИНА

Антична леґенда повідає, що на півдні доісторичної України жили колись близько Дніпра, чи пак Бористену, войовничі амазонки, одногруді жінки (праву грудь, щоб не заважала орудувати шаблею, вони випікали ще з дидинстві). Чоловікам дозволено було наближатись до цього хороброго племени лише раз на рік — тоді, коли цвіла бузина, коли в жіночому тілі нуртувала весняна млость... Існує також новітній додаток до давнього переказу (правдивість додатку, щоправда, заперечують історики): не захотівши піддатися чоловікам, яких наплодилося до біса, незалежні жінки, вже в історичну добу, відбивши човни у греків чи фінікійців (Лев Орлигора знає більше про ті події), помандрували за океан і поселилися там ще до прибуття Колюмба. Казка казкою, але нібито їхнім іменем названо найбільшу ріку в світі — Амазонку. Точніше про це дивись, читачу, у Влеса.

„Еге, — скаже якийсь модерний Грушевський, — бреши та міру знай". Хай буде й так, але українських пластунок у Буенос-Айресі, запевняємо, справді можна назвати амазонками, нащадками тих одногрудих, хоч у них не по одному, а по два — такі симпатичні горбики — спереду. Відважні, патріотичні, україномовні, а серед них і панна Тетяна (інші, зідхаючи, називають її Танею, Танусею, Танусенятком, Танусеняточком і т.п. (див. про це більше в поезії Василечка Бароньки). Отже, Таня Ямнюк — це дочка наддністрянця і **наддніпрянки** (сказано, амазонка!)

Жарти жартами, але наші українські дівчата, успадкувавши амазонську кров (В. Чапленко запевняє, що адигейську), завоювали американський материк: Д. Савицька, „Міс Канада", — всю Північ, панна Метрінко, — „Міс Америка", — землі Вашінґтона, а Норма Дудик, теперішня „Міс Арґентина", — землі Болівара. Таким чином, українська норма краси і вмілости стає міжнародною, як пані Слава Стецько (не менш від пані Марії Бек) — нормою громадсько-політичною. Нам, чоловікам, немає чого нарікати — ступаймо услід нашим амазонкам! До речі, панна Норма саме відвідує Північну Америку й Канаду — заходами туристичного бюра „Блюр", 1190 Блюр Вулиця Вест у Торонті... Такий-то він, отой Маркіян!

Як було вже сказано, весілля заплянували на друге вересня. Прилетів я до Арґентини на тиждень раніше і зразу ж попав ув обійми милого пана Микольці, як його називає тут увесь український Буенос-Айрес. Студент Микольця, себто пан Микола Лівша (не споріднений із пані Шульгою) — це син тутешнього професора университету. Учиться він старанно і незабаром стане інженером. А покищо свій вільний час, якого в нього небагато, віддає туристам-українцям. Між іншим, п. Микольця уже взявся за пристосування мого початкового підручника української мови до навчання арґентинців. Незалежної вдачі, стоїть він серед амазонок — наче скеля серед загрозливих прибоїв чи пак прихлюпів (як у нашого патріярха Л. Ромена) — і не піддається ніяким чарам, ніякій підступній силі ласкавих обіймів, зате дуже радо показує туристам-українцям столицю Арґентини, яку він знає не гірше від найскладніших математичних аксіом і теорем. Отож, п. Микольця став моїм досвідченим провідником. Перш за все, ми відвідали пам'ятник Тарасові Шевченкові, визначний твір українського мистецтва, що його вилив у високому надхненні славний канадець Молодожанин, який, до речі, створив бюст М. Лисенка для Ювілейної Авдиторії в Едмонтоні.

Велично стоїть наш Тарас у розлогому парку поблизу Вашінґтона, якого він так і не діждався за свого земного життя, але з яким зустрівся в Арґентині. Стоїть не менш велично, ніж у місті Вашінґтоні інший твір Молодожанина чи у Вінніпезі Дараганів шедевр, чи в Палермо поблизу Торота „колективний" Тарас. Може й краще для нас, українців, що арґентинський Шевченко значно ліпший за пам'ятник першому президентові Сполучених Держав (не стейтів!) Америки, що випрямився поряд — неоригінальний, майже банальний.

Повертаючись від пам'ятника Шевченкові, ми з п. Микольцем попали під раптовий дощ — і я осоромив козацький рід перед лицем амазонського світу: застудився, навіть охрипнув. Довелось купувати светер (їх у мене вже десяток, бо з кожної подорожі привожу якийсь додому), але від капелюха таки відмовився. Глянув довкола — ніхто не ходить у ньому! А в мене ще є на голові оселедець (за В. Чапленком, адигейський). На щастя, пані Онацька, що доглядає старенького, але ще таки досить дебеленького проф. Онацького, дала мені якихось чудодійних цукорків, чи не з амазонського зілля, і я, прийнявши кілька, незабаром видужав.

Маючи трохи вільного часу, поза оглядинами виставок і музеїв, я відвідав три українські громади в Буенос-Айресі: наддніпрянську, при Церкві Св. Покрови, як мені здалося, на чолі з інж. М. Сліпченком (якому я привіз привіт від проф. Кавалерідзе), „Просвіту" й „Відродження". Наддніпрянські громадяни дуже втішилися, що „свій прийшов до своїх", а то, мовляв, „туристи ходять лише до бандерівців і мельниківців", а до них (гришківців? степаненківців? — я не розкусив) і не заглянуть. Пан Микольця привіз мене прямо на перекуску, знайшлася чарчина, і ми весело погуторили на актуальні уердепівські теми. Моя теза: бандерівсько-мельниківські події 1940-го року докладно повторилися в УРДП 1970-го року!

Відвідуючи „Відродження", я був мило вражений Українським Банком. Побачився навіть з архітектом, що плянував цю оригінальну споруду. На жаль, не занотував його прізвища.

Наступного дня я познайомився з п. Мирославом Самоверським, відомим філятелістом, що має власну крамницю поштових марок (де працює добрий десяток людей — рух неабиякий) і видає чудові каталоґи „Селлос посталес", навіть шевченківські (і то в Параґваї!) та кардинальські марки. Пан Самоверський запросив мене до „Просвіти", де я зустрівся, серед багатьох інших, із дуже продуктивним видавцем п. Ю. Середяком та з редактором „Українського слова" Гр. Голіяном, симпатичною, схильною до дискусій, людиною. Підчас розмови шановний редактор, мабуть, хотів більше довідатись про мої політичні переконання. Справа в тому, що до Арґентини приїжджають різні емісари, пропагуючи ідеї своїх партій. Чи не за такого й мене сприймав мій співрозмовник? Та, з'ясувалося, нелегко було розкусити прибулого пташка: „Полум'яне слово" М. Щербака й В. Жили (до мого 50-річчя) видано 1969-го року нібито в „своїй" друкарні, але ще 1945-го р. прибулець прославляв „двосічний меч в обрамленні Тризуба", щоправда, як символ доби, а в Буенос-Айресі перш за все відвідав наддніпрянське Братство Св. Покрови. Довгенько мацав мене в дискусії шановний співрозмовник, а я навмисне „не піддавався". Лише за пару днів, побувши на моєму літературному вечорі, шановний редактор проронив (а мені й переказали): „Хоч я й не розібрав, чий він, отой пташок, але знаю тепер одне — добрий українець!"

Для мене це була найкраща, найоб'єктивніша похвала, яку я будь-коли чув. І я глибоко вдячний письменикові Гр. Голіянові, авторові двох книжок — „Слово" та „Між двома світами", — що не поспішає з оцінкою, але відрізує влучно! Користуюсь нагодою і висловлюю подяку за його широкий звіт в „Українському слові" від 17 вересня про мій літературний вечір у столиці Арґентини. До речі, в іншому арґентинському часописі, в „Нашому кличі" за 21 вересня, з'явився не менш правдивий і цікавий відгук на ту ж тему. Треба лише виправити фактичну помилку: захистив я дисертацію про творчість М. Ореста, а не Г. Сковороди.

Оскільки я зайшов у політичні міркування, доведеться зробити, замість ліричного, політичний відступ, щодо поступу, дуже показового для нашого ідеологічно-партійного оточення. Усе своє життя я прагнув бути „добрим українцем", хоч ніколи ні до якої партії не належав, навіть до гетьманської, якій найбільше симпатизував. А причина була ось у чому.

Щадіть безпечно в корисному банку

Мільйони канадійців щадять у нас. Ми є одним з найбільших і найстаріших заснованих банків в країні.
В Royal Bank ви одержите високий відсоток на ваших ощадностях, і також повну забезпеку. Royal Bank є членом Канада Депозит Іншуренс Корпорейшон.
Заходьте і відвідайте нас кожного разу, коли ви потребуєте поради або інформацій ...наприклад, якщо ви бажаєте вислати гроші для когось в іншій країні. Ми будемо завжди щасливі вам помогти.

„Хтось говорить по-українському у відділі недалеко вас".
Вони допоможуть Вам вибрати зразок конта, який є для вас найкращий.

ОСОБИСТЕ ЧЕКОВЕ КОНТО
Вигідний спосіб, щоб платити ваші рахунки — і держати рекорд з того, що ви видали. При кінці кожного місяця ми посилаємо вам перечислений звіт з вашого рахунку і всі ваші анульовані чеки.

БОНУСОВЕ ЩАДНИЧЕ КОНТО
Це конто виплачує вам високий відсоток на ваших ощадностях, і ви не одержуєте чеків, які покушували б вас, щоб видавати. Якщо ви бажаєте витягнути гроші, ви тільки зайдіть до банку.

ТЕРМІНОВІ ДЕПОЗИТИ
Ці депозити зискають додаткову високу ставку від відсотків понад нерухомий період часу. Засягніть повні деталі в вашому Royal Bank Відділі!

ROYAL BANK
-the helpful bank

ГОЛОВНИЙ ПРЕСТІЛ У ЦЕРКВІ В ЕМАУС

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

ЕМАУС

На брамі, що веде до церкви та манастиря оо. францісканів у Емаус, є напис: „Господи, зістанься з нами!" Цей напис нагадує мандрівку двох Христових учнів до Єрусалиму, їхню зустріч з Христом та їхнє прохання до Христа при вході до тодішнього села Емаус. Щось із того погідного вечора та спільної мандрівки Христових учнів зі своїм Учителем залишилося й в сьогоднішному Емаус. Неначе запрошує до себе й чепурна, біла церква, що стоїть на горбку між стрункими соснами, запрошує й картина над дверми до церкви, на якій зображена історія ломання хліба на вечері в Емаус та слова Клеопи, записані в св. Луки: „Господи, зістанься з нами", що є над картиною. Тай ціла околиця Емаус також навіває спокій і затишність. А церкву з Емаус, на горбку, видно вже здалека, зокрема, якщо їхати до Емаус з міста Яффи.

Теперішня церква в Емаус збудована в 1902 р. на руїнах церкви, що її збудували хрестоносці в 12-ому сторіччі. Церква має три нави, переділені колонами. Вона є довга на прибл. 110 стіп, а широка на 70 стіп. В лівій наві церкви є залишки якоїсь будови, довгої на прибл. 60 стіп та широкої на 30 стіп. То малиби бути руїни дому Христового учня Клеопи, де Христос дав себе пізнати при ломанні хліба. Старовинні мури покриті дерев'яним покриттям, щоб зберегти мури від рук прочан, які забирали камінці з мурів „на пам'ятку".

В середній наві церкви, стоїть на підлозі з карарського мармуру, престіл із білого мармуру, а над ним потрійна картина, на якій зображений Христос та його два учні.

Згідно з переданням та Євангелієм св. Луки, один з учнів був Клеопа, якого жінкою була мабуть Марія Клеопова, що стояла з Божою Матір'ю під хрестом на Голготі. Її сином був апостол Яків молодший та Йосиф, про якого згадується в Матея (27,56) та Марка (15,40). Крім тих двох синів Марія мала ще сина Юду Тадея, що був теж Апостолом, Симона, одного із 70 учнів, що був другим єпископом у Єрусалимі та дочку Соломію, що була матір'ю Якова старшого та св. Івана Євангелиста. Учених Клеопа мав бути братом св. Йосифа обручника. Про другого учня, що мандрував з Клеопою до Емаус, загально кажуть, що то був Симеон. Але ніякої докладнішої вістки про нього немає.

Для декого може бути дивним, що дім Клеопи був такий великий, як це виявляється із решток мурів будинку. Звичайно, доми звичайних жидів за часів Христа не були надто обширні. Але дім Клеопи не був звичайним домом. За часів Христа Емаус був осідком повітової управи. З Емаус була дуже добра джерельна вода, що в гарячій Палестині мало й має ще сьогодні дуже велике значення. Ще й сьогодні біля Емаус є п'ять джерел, з яких випливає добра вода. Декотрі з тих джерел є теплі. Деякі з жидів називали навіть Емаус „теплою криницею. Тому не диво, що в тому часі багато жидів осідало в Емаус, який лежав недалеко Єрусалиму. За деякими вістками, з Емаус набирано до жидівської святині сопілкарів, які грали на сопілках в часі великих врочистостей у святині.

В часі жидівського повстання в 70 р. по Христі в Емаус стояла римська залога й тому тоді римляне не збурили Емаус, як побурили інші жидівська міста, як кару за бунт проти римської влади. Після збурення Єрусалиму в 70 р. по Христі, Емаус був одним із важніших міст тодішної Палестини. Переведені на місці колишнього Емаус розкопи виявили, що в Емаус була велика римська лазня, якої поверхня обнимала понад 12,000 квадратних стіп. Мабуть якраз ця римська лазня належала Клеопі, який відтак вживав тої лазні як першого приміщення для християнської церкви, що її залишки знаходимо ще й у теперішній церкві в Емаус, збудованій на давних фундаментах.

В 232 р. римський цісар Александер Северус додав до Емаус ще другу назву Ніколопіс, що означає в грецькій мові „побіда". Цю назву дав цісар на спомин побіди римських вояків над жидівськими повстанцями, що підняли були бунт проти римлян у 70 р. по Христі. Місто Емаус-Нікополіс розвивалося дуже гарно й навіть стало осідком єпископа. Єпископи з Емаус брали участь у першому та другому Вселенських Соборах, в Нікеї 325 р. та в Константинополі в 1381 р. В тому часі мабуть й розбудовано первісну церкву й значно її поширено. З тої церкви залишилися тепер лише рештки, що є в фундаментах теперішньої церкви.

ОБРАЗ МИСТЦЯ МАРТІНЕТТІ, В ЦЕРКВІ В ЕМАУС, ЩО НАЙНОВІШОМУ представлений Христос під час ломання хліба.

І. Батюк посол . . .

(закінчення з стор. 5.)

ків демонструвало на сходах Легіслятури проти проєкту нового робітничого закону (ч.: 35). Той закон є досить обширний і робітники не погоджуються з трьома чи чотирма його параграфами. Прем'єр Логід і міністер д-р Гоголь намагалися говорити із зібраними демонстрантами, але їм перебили бешкетливі й галасливі демонстранти. Міністер праці запевнив демонстрантів, що можна перевірити проєкт закону і зробити відповідні зміни.

Провідник демонстрантів попросив, щоб Грент Нотлей промовив до демонстрантів. Дехто дивувався, як далеко цей посол був замішаний у цю демонстрацію. Міністер рільництва предклав Легіслятурі звіт, з якого виходило, що протягом двох перших місяців цього року фармери мали загального прибутку 205 мільйонів долярів, в порівнанні до 125 мільйонів долярів за той сам час минулого року. То є процентово найбільший зріст фармерських прибутків на всі канадські провінції.

В минулому багато уваги присвячено обговорюванню кооперативної системи достави газу до будинків у фармерських околицях і міністер для справ телефонів та підприємств громадського користування предклав Легіслятурі звіт про цю справу. Ця дискусія та міністерський звіт мають завдання, щоб поробити всі можливі старання для допровадження природного газу до якнайбільше будинків, що в них живе одна п'ята частина мешканців Алберти, які ще не користаються з усіх добродійств цього чистого, дешевого та вигідного опалу, що з нього користають інші албертці. Достава газу до мешкань не лише причиниться до піднесення життевого стандарту всіх канадців, що є власниками наших природних багатств, але причиниться теж значно до урізноманітнення фармерського господарства та скріплення родинних фармів.

Провінційний уряд прийде з допомогою із загальних прибутків до висоти найбільше 1,300 долярів на одного фармерського відборця, газу що його кошт допровадження газу до будинку коштуватиме між 1700-3,000 долярів. Фармер мусить заплатити свою частину, в сумі найбільше 1,700 долярів. Кошта допровадження газу в сумі найвище 1,700 долярів можна частинно або в цілости покрити за допомогою прямої позички фармерам до висоти 85% коштів. Позичку, яка має бути сплачена протягом 15 років, можна затягнути або в міністерстві рільництва, або в приватних компаніях, що мають підприємства громадського користування, яким можуть сплачувати позичку враз із оплатою за вживання газу. Треба буде спонукати кооперативи та продавців газу поширити їхні послуги поза давніший засяг.

Щоб якась околиця могла користуватися природним газом, треба щоб 66 і ⅔ населення тої околиці погодилося користуватися природним газом. Для того можна буде дістати допомогу в сумі 40% коштів газового резервуару, найбільше до суми 250 долярів для тих фармерів, що тепер користуються пропейном або оливою, а яких будинки є поза кордоном, до якого буде допроваджений газ за ціну 3,000 долярів для одного відборця газу.

Вкінці річну допомогу в сумі 15,000 долярів зможе дістати округа („каунті") для покриття коштів фахового дорадника для даної околиці за виготовлення пляну, устійнення норми, контролі та розчислення за зужиття газу там, де вже в основному населення користується природним газом.

Міністер рільництва і міністер підприємств громадського користування спільно проголосили, що тепер можуть дістати додаткову допомогу ті фармери, які хочуть завести в себе електрику. Якщо, на основі обчислення, кошт за заведення електрики на фармі перейде суму 2,500 долярів, Асоціяція для заведення електрики в фармерських околицях, якої членом є даний фармер, може тепер дістати безвідсоткову позичку на заплату суми, що є понад 2,500 долярів. Позичка буде сплачена, якщо інші фармери долучаться до електричних послуг на тій самій лінії.

—o—

• **У Москві перебував через кілька днів відпоручник американського президента д-р Г. Кіссінджер, який підготовляв відвідини Л. Брежнєва в США, що мають відбутися в червні, а кромі того переговорював у справі звільнення від оплат жидів, що виїздять до Ізраїля, зменшення американських та совєтських військ у Європі ітд.**

• **Ізраїльський уряд старався кілька разів нав'язати таємні переговори з єгипетським президентом А. Садатом, але Садат досі не відповів ні разу на ізраїльські пропозиції.**

КАТИНСЬКІ МОГИЛИ ЩЕ ЗАГОВОРЯТЬ

Олександер МАЙ

— 13-го квітня 43-го року берлінське радіо приголомшило світ повідомленням, що в околицях Смоленська виявлено велику могилу з тисячами трупів полонених поляків. Німці були переконані, злочин скоєно навесні 40-го року, коли Смоленськ був совєтським містом. Совєтський Союз, спростовуючи німецькі докази, твердить, що злочин стався 41-го року, між вереснем та груднем, коли Смоленськ перебував під німецькою окупацією. Щоб розвіяти совєтську версію, німці дозволили чужоземним представникам відвідати Катин для розслідування обставин знищення 15-ти тисяч польських військовослужбовців, захоплених совєтською армією 39-го року. На підставі багатьох документів, аналізів численних свідчень російських і німецьких свідків, медичних висновків, численних документів, знайдених на трупах забитих, та багатьох інших досліджень американський вчений, професор політичних наук Заводний написав і видав книжку під назвою „Смерть у лісі". Професор Заводний також вивчив матеріяли слідства міжнародної і польської медичних комісій, їхні висновки і вважає, що Катинська трагедія — це злочин НКВД, виконаний на підставі розпорядження совєтського уряду.

Пригадаємо, що до такого ж висновку дійшов і комітет американського Конгресу, який протягом 51-го — 52-го років вивчав цю справу. „Немає сумніву, — пише професор Заводний, — що в Совєтському Союзі є багато людей, які знають, за яких обставин знищені польські військовополонені. Але вони мовчать, і їхнє мовчання нікого не дивує". „Хроніка текущих событий" за 71-ий рік розповідає про долю одного свідка Катинської трагедії — Бориса Менщагіна, якого засуджено до 25 років тюремного ув'язнення, чим змусили його замовчати. Про таку ж долю випадкового свідка Катинської трагедії розповідає Анатолій Марченко у своїй книжці „Мої зізнання", яка вийшла в Англії 69-го року. Перебуваючи у Володимирській тюрмі, Анатолій Марченко познайомився там із лікарем, який відбував 20-річне ув'язнення тільки за те, що він знав таємницю катинського лісу. Грізним обвинуваченням цієї трагедії є лист колишнього наукового співробітника одного з вищих навчальних закладів Воронежа Ольшанського, котрий був особистим другом відомого совєтського вченого академіка Бурденка, який був головою „Особливої совєтської комісії щодо розслідування обставин розстрілу польського офіцерського складу німецькими фашистицькими окупантами в катинському лісі".

Академік Бурденко, безперечно, знав всі таємниці цього страшного злочину. Саме Ольшанському він і відкрив свою душу. „Немає найменшого сумніву, — сказав старий лікар, — що такі „катини" були й будуть. Заглянь в наше російське минуле — і ти відкриєш ще не одну могилу.

Звичайно, ми повинні були відкинути поширювані німцями обвинувачення. З особистого наказу Сталіна я їздив туди, де були виявлені масові братні могили. Але це був тільки поверховий огляд трупів, які вже чотири роки пролежали в могилі. Для мене як лікаря все ясно: наші товариші із НКВД вчинили жахливий злочин". Після такого визнання академіка Бурденка таємниця катинського лісу втрачає свою таємничість.

46-го року академік Бурденко помер, а Ольшанський пізніше опинився на Заході і розповів світові страшну правду про знищення польських офіцерів кривавими катами НКВД. Майже 15 тисяч польських військовослужбовців, більшість з яких офіцери, загинули після того, як були захоплені совєтськими військами 39-го року. Встановлено, що понад 4 тисячі офіцерів замордовано в катинському лісі. Професор Заводний пише, що покищо не вдалося встановити, як і де знищено решту, тобто ще 10 тисяч польських офіцерів і салдатів. Але він твердить, що вони так само знищені руками НКВД.

Ще на Нюрберському процесі над головними німецькими військовими злочинцями совєтська сторона намагалася приписати цей злочин німцям, але правда невблаганна і її не приховати. 20 років минуло після смерти Сталіна, який був ініціятором цього злочину. Якщо в Совєтському Союзі щиро засуджують наслідки сталінщини і бажають, щоб світова громадскість у цьому переконалася, то немає для совєтського керівництва кращої нагоди, як відверто визнати перед світом відповідальність органів НКВД за варварське знищення в катинському лісі 15-ти тисяч польських громадян. З того часу минуло 30 років. В катинських лісах стоять мовчазні могили, але вони ще колись заговорять.

—o—

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

КОЛ. ПОСОЛ М. ЛУЧКОВИЧ

В. ГАВРИШ

Покійний М. Лучкович дуже важко пережив свою поразку в федеральних виборах. Він дістав навіть нервовий розстрій і треба було довшого часу, щоб він дійшов знову до давньої рівноваги духа. Його положення було незавидне, ще й тому, що він не заощадив ніяких грошей. Тодішня посольська платня не була така висока, як тепер, а до того Лучкович багато видавав на свої поїздки, злучені з обороною прав українських канадських поселенців та українців загалом. М. ін. його подорож до Букарешту заплатила Канада, але кошти його поїздки до інших країн, що він їх тоді відбув, він покрив із власної кишені. Через те, після програних виборів М. Лучкович залишився осамітнений, хворий і прямо без цента. В тому важкому часі ним дуже піклувалася його дружина, яка доглядала його, потішала та старалася допомогти йому погодитися із його прикрою програною у виборах.

Зі своїми надірваними нервами М. Лучкович не міг повертатися до вчительської праці й тому, щоб здобути гроші на прожиток та на вдержання родини, він купив при 98-ій вулиці та 108 авеню невеличку харчову крамницю („гросері"), яку й сам провадив. Але він до того не дуже надавався, бо він в тій ділянці ніколи не працював. Я сам нераз бачив, як високий, поставний М. Лучкович, ходив по маленькому приміщенні крамниці й обслуговував покупців. До крамниці заходили деколи й старші люде, але найбільше приходило малих дітей, які купували за кілька центів цукерки, чи якусь іншу дрібницю. Мені аж жаль було нераз дивитися на колишнього імпозантного мужчину, який ходив по маленькій крамниці й вишукував ті цукерки, що їх хотіла одна чи друга дитина. Як я вже згадав, заходили до крамниці й деякі старші покупці, але то були, назагал, такі, які забули щось купити в великій крамниці, або велика крамниця вже була зачинена й тому вони приходили до крамниці Лучковича. То була направду трагедія великої, доброї й щирої української людини. В крамниці допомагала йому троха й його дружина, щоб заробити тих кілька центів, за які можна було прокормити родину.

Я часто заходив до його крамниці, купував там дещо й багато говорив із покійним. Він, правда, досить часто нарікав на свою долю й на те, що його не перевибрали послом. Поминаючи те, що він зробив багато для канадських українців й міг би був ще зробити багато більше, він стратив, як посол, сім років можливостей працювати вчителем, відійшов від учительського звання й не міг уже до нього повернутися.

Хоч життеві умовини Лучковича була дуже важкі, одначе він, важко працюючи, не занедбував своєї української діяльности. Тому, що він не міг брати участи в суспільно-громадській праці, він забрався до літературної праці. Він переклав на англійську мову повість з життя українських поселенців у Канаді „Сини землі" І. Киріяка, В. Приходька „Один із п'ятнадцяти мільйонів", Т. Осьмачки „Ротунду душогубців" та видав збірки українських оповідань в англійській мові. Інший був би, після програних виборів, загалом відсунувся від усякого українського життя й старався забезпечити належно себе та свою родину, а Лучкович перекладав на англійську мову українські книжки, щоб піднести українське ім'я між канадцями не-українського походження. Такий був покійний Михайло Лучкович!

НАРОДНА ТА СЕРЕДНЯ („ДЖУНІОР-ГАЙСКУЛ") ШКОЛА СВ. АЛЬФОНСА В КАЛҐАРИ ПЕРЕВЕЛА В СЕБЕ ПОКАЗ багатокультурности, в якому брали участь шкільні діти, що походять із 14 різних народів. Між учасниками були теж Ліда (шоста зліва) дочка д-ра Мирослава і Ліди Гладишевських та Марко (п'ятий зправа), син п-ва Любомира й Олени Гладишевських з Калґари.

Фото: Келґари Албертан.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

З годині смутку по втраті дорогої особи в родині, криятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 632-2011 — Lamont, Phone 895-2157
Smoky Lake, Phone 656-3900
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
Andrew — Two Hills Innisfree

В. М. СМОЛИК — президент, Я. СМОЛИК — керівник

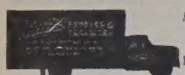

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

Моя подорож . . .

(закінчення з стор. 6.)

закладала сама тернопільська молодь.

В часі війни Тернопіль був дуже знищений. Теперішнє місто то зовсім нове місто, збудоване вже після війни. Вулиці широкі, будинки модерні, все будоване відповідно до плану. Зі старого Тернополя залишився лише римо-католицький костел і манастир оо. Домініканів. Я оглядав оба будинки. На манастирі є напис, що він побудований 1775 р. Оповідав провідник, що в часі війни німці хотіли висадити манастир у повітря, але дістали наказ, щоб його залишити. Зате українську католицьку церкву о. Редемптористів висадили в повітря.

В місті на крамницях всі написи є російській мові. В крамницях продавці говорять по російськи й по українськи. Місто виглядає досить велике й чепурне. Тепер у Тернополі будують багато високих житлових будинків („апартмент-ів").

ВИТНІТЬ І ЗБЕРЕЖІТЬ
МИ ХОЧЕМО ВАШИХ ПОРОЖНІХ ПЛЯШОК

ПЛАТИМО НОВІ ЦІНИ ЗА:
- БАНЬКИ З УСІХ ВОД ("софт дрінкс") (із Пепсі та Кока включно)
- ПЛЯШКИ З УСІХ ВОД ("софт дрінкс")
- ПЛЯШКИ ВІД АЛЬКОГОЛЬНИХ НАПИТКІВ ТА ВИН (Ціни встановлені урядом)

ЗАБИРАЄМО ПЛЯШКИ З ВАШОГО ДОМУ
(Зверніть увагу на заплату за ці послуги)
за 10 п. пляшку — платимо 7 п.
за 5 п. пляшку — платимо 3 п.
за 2 п. пляшку — платимо 1 п.
за пляшки від вина платимо 25 п. за тузін.

UNIVERSAL BOTTLE & CAN DEPOT LTD.
9515 - 111 Ave. Ph. 429-2341
„Одна зупинка й позбуваєтеся всіх пляшок"
ВІДКРИТИЙ У НЕДІЛЮ
ВІД ГОД. 10-ої РАНКУ до 6-ої ВЕЧОРА
"Запам'ятайте нашу адресу.
Кращого місця на збут не знайдете".

ДЕНТИСТИЧНА КЛІНІКА 7-е АВЕНЮ
11023 - 107 авеню,
Едмонтон — тел. 425-9214
Центрифікований дентистичний механік.

AUDIOTONE
THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
John ROBERTS
10246 - 102 St., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2550
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

Відійшов один з великих українців

ПАМ'ЯТІ БЛ. П. МИХАЙЛА ЛУЧКОВИЧА

Свою поразку в виборах покійний М. Лучкович пережив дуже важко. Він навіть був розхворівся з того й щойно по довшому часі, завдяки піклуванню своєї дружини, він прийшов до себе й забрався до нормальної праці. До вчительської праці він уже не хотів повертатися, бо мабуть не почував себе в силах, а іншого звання він не мав. Тому він відкрив невелику харчову крамничку, з якої мав стільки прибутку, що міг скромно прокормити та вдержати свою родину. Згодом, коли його діти попідростали й його родина розійшлася з хати, він позбувся й крамниці й жив із скромної пенсії-допомоги. Зате увесь свій вільний час, після програння виборів М. Лучкович присвячував писанню статтей про українські справи до англійської преси, приготуванню промов на різні політичні маніфестації та віча, а дуже багато часу він присвятив перекладам українських книжок на англійську мову. З його важніших перекладів треба згадати повість І. Кирияка з життя українських піонерів у Канаді „Сини землі", В. Приходька „Один з п'ятнадцяти мільйонів", Т. Осьмачки „Ротонда душогубців", „Антологію українських оповідань" теж у англійській мові, що її він зредагував.

Його переклади відзначаються дуже гарною англійською мовою й вірним віддаванням думки. Всі критики, що оцінювали переклади М. Лучковича підкреслювали в своїх оцінках, що М. Лучкович дуже вірно віддавав духа кожного твору. Мабуть найкращим його перекладом були таки І. Кирияка „Сини землі". Замітне, що на нідному перекладеному творі не подано імені перекладачика, тобто М. Лучковича. Годі припускати, щоб покійний Лучкович, у своїй скромности, того вимагав. Видаючі надужили таки скромности й делікатности покійного й навіть не подали його імени, а покійний, у своїй скромности, відтак проти того навіть не протестував й не домагався якоїсь заяви, чи вияснення в пресі. Але то вже належало до вдачі покійного М. Лучковича, що він не хотів із своїх трудів збирати для себе грошей, чи слави. Він уважав то звичайним громадським обов'язком, який треба було виконати, без уваги на те, чи він за те дістав признання, чи навіть не удостоївся звичайного зазначення, що перекладу, будь-що-будь великої й нелегкої праці, доконав він — М. Лучкович.

Покійний М. Лучкович був перший в нашому канадському суспільстві, що започаткував систематичні переклади українських творів на англійське. За ним пішли інші, що зробили то більше або менше вдатно.

Коли в 1960 р. покійного М. Лучковича запитали в інтерв'ю в часі радіопередачі в Україну „Голос Канади", чому він працює над перекладами українських творів й про що в тих творах йдеться, то покійний відповів скромно, що в творах, які він перекладає, йдеться про кривду, заподіяну українцям". Мабуть у тих словах й було виявлене покійним М. Лучковичем його завдання, що він собі його поставив у час своєї посольської діяльности та Лучкович, як фанатичної відтак у дальшому житті: воювати й боротися за кривду, заподіяну українцям. За те він боровся, коли виступив проти англіканського епископа Дж. Ллойда; за те він боровся, як змагався, щоб до українських поселенців не ставили надто суворих вимог, коли вони стараються про канадське громадянство; за те він боровся, коли виступав на різних протисовєтських вічах, на яких засуджувано й протестовано проти надужить совєтської влади в Україні; за те він змагався, коли писав до різних державних мужів прогнет совєтського режиму в Україні. В 1952 р. покійний М. Лучкович вислав обширний меморіял про українську справу до кол. американського президента Д. Айзенгауера. У відповідь Айзенгауер написав, що він „на сто відсотків погоджується з аналізом комунізму, що її подав покійний М. Лучкович, як фанатичної віри, що вимагає нашої оновленої посвяти демократичним ідеалам".

Покійний М. Лучкович завважував нераз, що після другої світової війни, багато легше було видвигати українську справу, як за часів його послування, бо її можна було ставити в міжнародній площині. Українська справа вже в'язалася тісніше з інтересами західних держав, які її краще розуміли. За часів послування М. Лучковича українська справа ще не знаходила зрозуміння серед політиків вільного світу.

Останнім й, чи не найважнішим, твором покійного М. Лучковича були його спомини, що він їх друкував в „Українських Вістях", а які відтак вийшли окремою книжкою. Три роки було потрібно, щоб керівник видавництва „УВ" о. М. Сопуляк переконав покійного, щоб він написав свої спомини. „Або то таке важне? — говорив він звичайно. Врешті дався переконати й написав їх. Покійний писав свої спомини англійською мовою, бо йому то приходило легше. Одначе його стиль був такий важкий, що перекладач його споминів тодішний редактор „УВ" о. д-р П. Качур таки здорово мучився з перекладом. Пізніше видані спомини М. Лучковича англійською мовою не були друковані з його оригіналу, але з українського перекладу, що друкувався в „Українських Вістях". Вони є дуже вартісним причинком до історії канадських українців й добре, що вдалося покійного до того намовити.

—o—

Короткі вістки

◆ **Грецький диктаторський уряд відзначував шестиріччя перебрання влади в Греції.** З тої нагоди противники уряду підкинули в столиці Греції Атенах чотири бомби, які вибухли. Поліція перевела арештування.

◆ **Чесько-словацькі комуністичні проводирі:** Г. Гусак, В. Біляк, П. Корчан та З. Жужка їздили на Кубу, щоб затіснити політичні, культурні та економічні взаємини з Кубою.

◆ **СССР розбудовує в африканській країні Сомалі свою велику військову базу,** з якої зможе постійно інформувати Москву про рух суден на Індійському океані. Крім того СССР передав урядові Сомалі велику кількість зброї та військового виряду з бойовими літаками включно.

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA
Notice is hereby given that I, Wakaliuk, Myroslaw Dmytro otherwise known as Wakal, David Russell of 12324 - 134A Ave., Edmonton in the Province of Alberta, carman, intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for changes of name as follows:

1. For a change of my name to Wakal, David Russell.
2. For a change of my wife's name from Wakaliuk (nee - Ewasuk) Lucy to Wakal, Elsie Lucy.

Myroslaw Dmytro Wakaliuk
Signature of applicant — legal name in full.
David Russell Wakal
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

ROCKETT AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Ave.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзаміную оці —
— Приписовує окуляри

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone 422-1248

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

Повірте мені

(закінчення з стор. 3.)

том, вже по коліно високе. Оці ж мужчинки штучного голоду, продуценти хліба цієї найбільшої в Европі хліборобської країни й сіяли оці лани, не дочекавшись їх жатви. Невблагана смерть надіслана з півночі ворогом українського села скосила їх завчасно, не давши діждатись благодатного життєдай н о г о врожаю.

Приходимо до станції Мехедівка. Сотні люду сидять і лежать навколо станції. Є багато мертвих, є багато таких, що борються ще зі смертю. Питаємо чи приймають на роботу в Москву на метрострой. Урядовець відповів, що так, лише треба з'явитись завтра з 9-ої ранку. Довідались, що з документів треба бодай метрику. Кого приймуть, тому видають 6 карбованців на добу і за них можна одержати пів літра супи розбовтаної з борошном. Мають набрати 600 осіб, щоб завантажити цілий товаровий потяг і відправити на Москву. Один чоловік оповідає, що він уже тут прийнятий до роботи два тижні тому і ніяк не дочекається відправки, бо доки наберуть 600, то з них півсотні помре з голоду, а півсотні вже лежить на черзі, помирає. Так час і тягнеться, — он дивіться, показує, живопліт з акації був з листям, а тепер мов гусінь об'їла, люди повискубали. Де росла травина — все чорніє, залишилася тільки земля. Під час цієї розмови під'їхали вози зібрати померлих і відвозити геть.

HUDSON'S BAY COMPANY
NORTHERN STORES DEPARTMENT

REQUIRES MANAGEMENT AND MANAGEMENT TRAINEES FOR THE FOLLOWING POSITIONS:

DEPARTMENT MANAGERS (min. 2-3 yrs. exp.)
FOOD MANAGERS (2-3 yrs. exp.)
CREDIT MANAGERS (2-3 yrs. exp. in credit collections)
BUTCHERS (exp. in all phases of beef and pork commercial cuts)
MEAT-CUTTER TRAINEES (on-the-job training)

Candidates should have a high school education, be career minded, and must be willing to accept transfers.

Promotional aspects are excellent, fringe benefits include: discount on purchases, pension, insurance and sick benefit plans. For additional information, apply to:

Hudson's Bay Company,
Northern Stores Department,
700 Baker Centre,
10025 - 106th Street, Edmonton.

СІ-ПІ-ЕР МАЄ ПРАВИЛЬНІ ЛЕТУНСЬКІ ПОСЛУГИ ДО ПІВНІЧНОЇ ЕВРОПИ

АЛЕ МИ МУСИМО ЇХ ЩЕ ПОЛІПШИТИ

Зверніть увагу на наші прогулькові подорожі на 22-45 днів.
Вам не треба резервувати місць місяцями наперід.
Вам не треба давати 25% задатку з вашою резервацією.
Вам не треба платити за подорож 30 днів наперід.
Ви не тратите нічого, якщо ви відмовитеся від подорожі.
Вас не коштує нічого, якщо ви змініте свій плян в останній мінуті.
Ви не тратите нічого, якщо ви відмовитеся від подорожі, буде в літаку.
Ви можете летіти до одної країни, а повертатися з іншої. (Наприклад, якщо ви летите до Амстердаму, то ви можете вертатися наприклад з Копенгаги або Мюнхену).
В часі польоту в подорож та при повороті вами займуться дуже дбайливо. Вам будуть услугувати стюарди та стюардеси, вишколені відповідно до европейської традиції. Вони подадуть вам смачні страви, приготовані за кухарськими приписами різних країн. Попри наші дешеві летунські підорожі на час 22-45 днів, ми маємо знижкові летунські подорожі для молоді та дітей.
І ви можете летіти, тепер, а платити за те пізніше.
Зв'яжіться з вашим подорожним агентом для СІ-ПІ-ЕР.

Ми можемо бути навіть дешевші від других

CPAir

Luscious treat any day of the week!

WAFFLE SUNDAE

Easy to make...luscious to eat! Just top heated waffles with ice cream and berries or peaches. Top with whipped cream! Great to serve for dessert, Sunday morning brunch, or whenever you feel like enjoying a superb treat!

SAFEWAY
CANADA SAFEWAY LIMITED